XIII. évfolyam 42. szám. 1957. december 5. Ára 1 forint

Ludas Matyi

Toncz Tibor rajza

Mikulás Washingtonban

Lelkiismeretes meteorológus

Kasso rajza

— Felhős idő, kevés csapadékkal...

A minőségi verklis

Schwott Lajos rajza

HUMOR

A komikus szinte vért izzadott, de képtelen volt nevetést kicsiholni a közönségből. Mintha kősziklák ültek volna a nézőtéren, vagy inkább jéghegyek, fagyos levegőt árasztva maguk körül. Csupa ellenséges, savanyú, értetlen ábrázat. A komikus már nem tudta, mit csináljon. Túláradó, harsogó kedéllyel sütötte el az egyik tréfát a másik után. Partnerének tréfásan rezegtetett hangon ezt mondta:

— Mi van, maga tojásfejű?

Sőt a nagyobb hatás kedvéért még hozzátette:

— Akkora pofont adok, hogy rántotta lesz a fejéből!

A közönség rosszindulatára és humortalanságára mi sem volt jellemzőbb, mint hogy erre a pompás tréfára sem nevette el magát. Az arcok várakozást, egyben levertséget árultak el. Mi lesz itt, kérdezte magában kétségbeesetten a komikus, de még nem adta fel a harcot.

— Van egy haverom — kiáltotta humorosan hunyorgatva, — a Sanyi! Olyan kancsi, hogy ide néz, oda köp, oda néz, ide köp... brühahaha...

Semmi hatás. A sziklák nem repedtek meg, a jéghegyek nem olvadtak fel. A komikus féllábon ugrált, majd vékony női hangon beszélt, hamiskásan kacsintott, csámcsogott, illegette magát, az anyósáról beszélt, dadogott, röhögött, tréfás fintorokat vágott — mindhiába.

A komikus szívét tépdesni kezdte a kétségbeesés. Megrúgottnak, megalázottnak érezte magát. Alig tudta visszatartani a könnyeit. Meghasonlott önmagával. Milyen undorító, gondolta. Hiába teszem nevetségessé magamat, semmire sem becsülnek. Elhibáztam az életemet, ócska ripacs vagyok, huszadrangú bohóc, ugrálok, mint egy hülye, röhögtetni akarok, s mi a fizetség? Megérdemelt megvetés. A közönség fagyos közönye ugyan mi mást jelenthet, mint hogy menj a fenébe az ostobaságaiddal? Így nem lehet tovább élni.

A komikus hirtelen határozott. Elég volt az ócska fogásokból, elég volt a megalázó bukfencekből! Könnyein keresztül megtisztultnak érezte lelkét, valami szent érzés tört utat benne, egészen mélyről. Odaállt a rivalda elé és meghatottságtól remegő hangon kiáltotta:

— Új életet kezdek!

A komikus kövér volt, apró kis rózsaszínű kalap fityegett feje búbján. Zsíros, festékes arcát összemaszatolták a könnyek. Hatalmas válligérő csokornyakkendő sem tudta eltakarni magas keménygallérját. Ezenkívül matrózruha volt rajta, rövid nadrágocska, égszínkék zokni, fehér betétes lakkcipő. Nem, nem a görög sorstragédiákból lépett elő.

A nézőtér egy pillanatra megremegett, aztán robbanásszerűen szakadt ki a nevetés, percekig harsogott a nézőtér, aztán tapsban törtek ki a sziklák és a jéghegyek. A komikusnak az egész este folyamán leírhatatlan sikere volt. Ha csak kimondta ezt a szót: „uj" — már robbant a derű.

Az egyszerű mondás különben rövidesen elterjedt, s nagy népszerűségre tett szert, afféle szállóigévé vált. Amikor valakit fel akart írni a rendőr az utcán szabálytalan közlekedés miatt, s az illető csak ennyit mondott: „Új életet kezdek" — a rendőr már mosolygott, és tovább engedte a járókelőket. Amikor a kisdiákot otthon megdorgálták, hogy rosszul tanul, s a kisfiú csak ennyit mondott bűnbánóan: „Új életet kezdek!" — a harag már mosolyban olvadt fel. A mondat közhellyé nemesedett, mint a népdal, vagy a közmondás, már mindenre használták. Ha valakitől megkérdezték, hogy mit csinál délután, a válaszadás alól így tért ki: „Új életet kezdek". Ezt mondta a játékvezetőnek a durvaságért figyelmeztetett labdarúgó, feleségének a részegeskedő férj, a kiadónak a rossz író, s még az öreg nyugdíjas is ezzel ment nyugalomba.

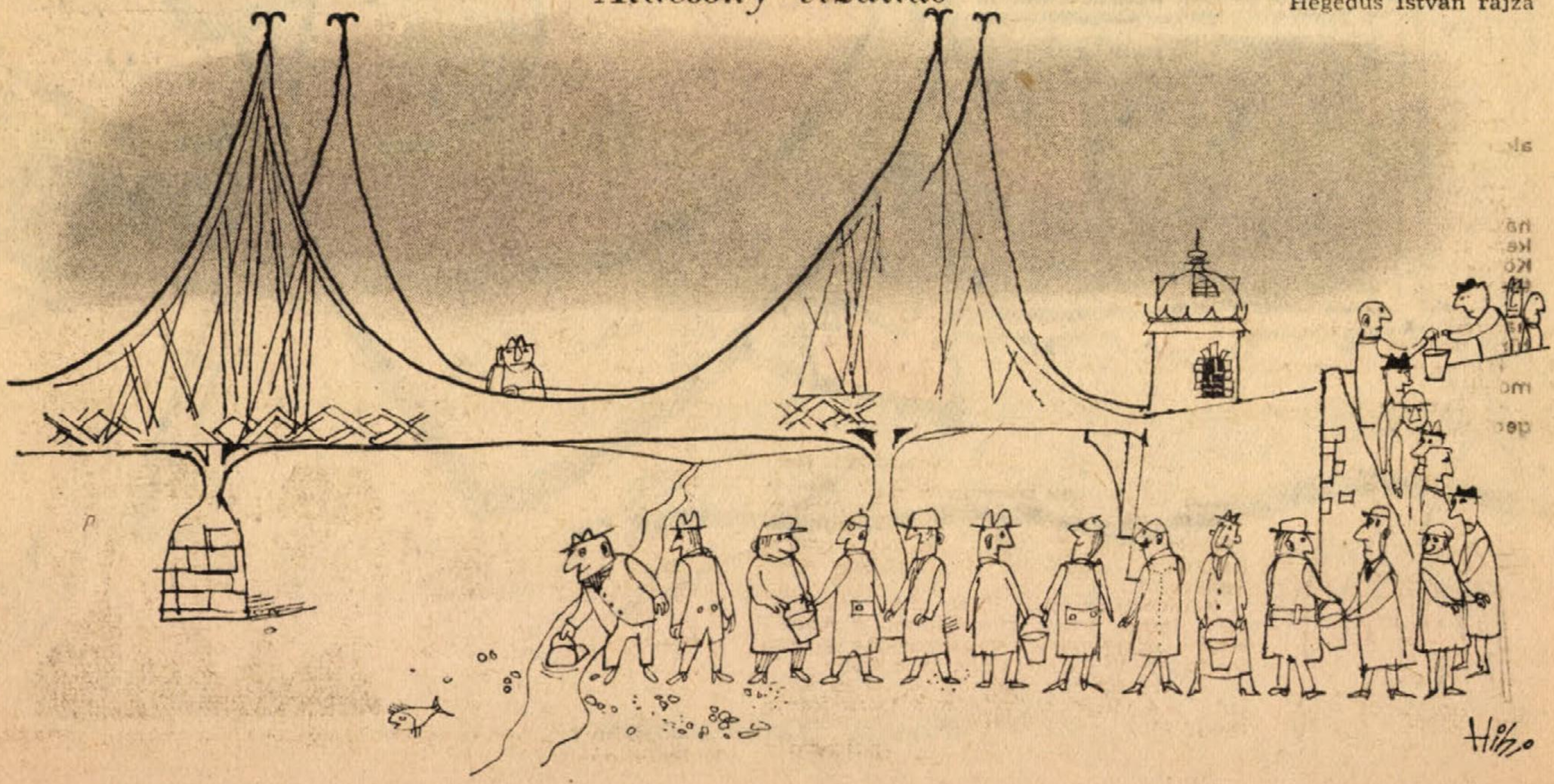
A komikus, akitől ez a mondás származott, sohasem szűnt meg csodálkozni.

— De hiszen én ezt komolyan mondtam... — tűnődött magában élete végéig.

Feleki László

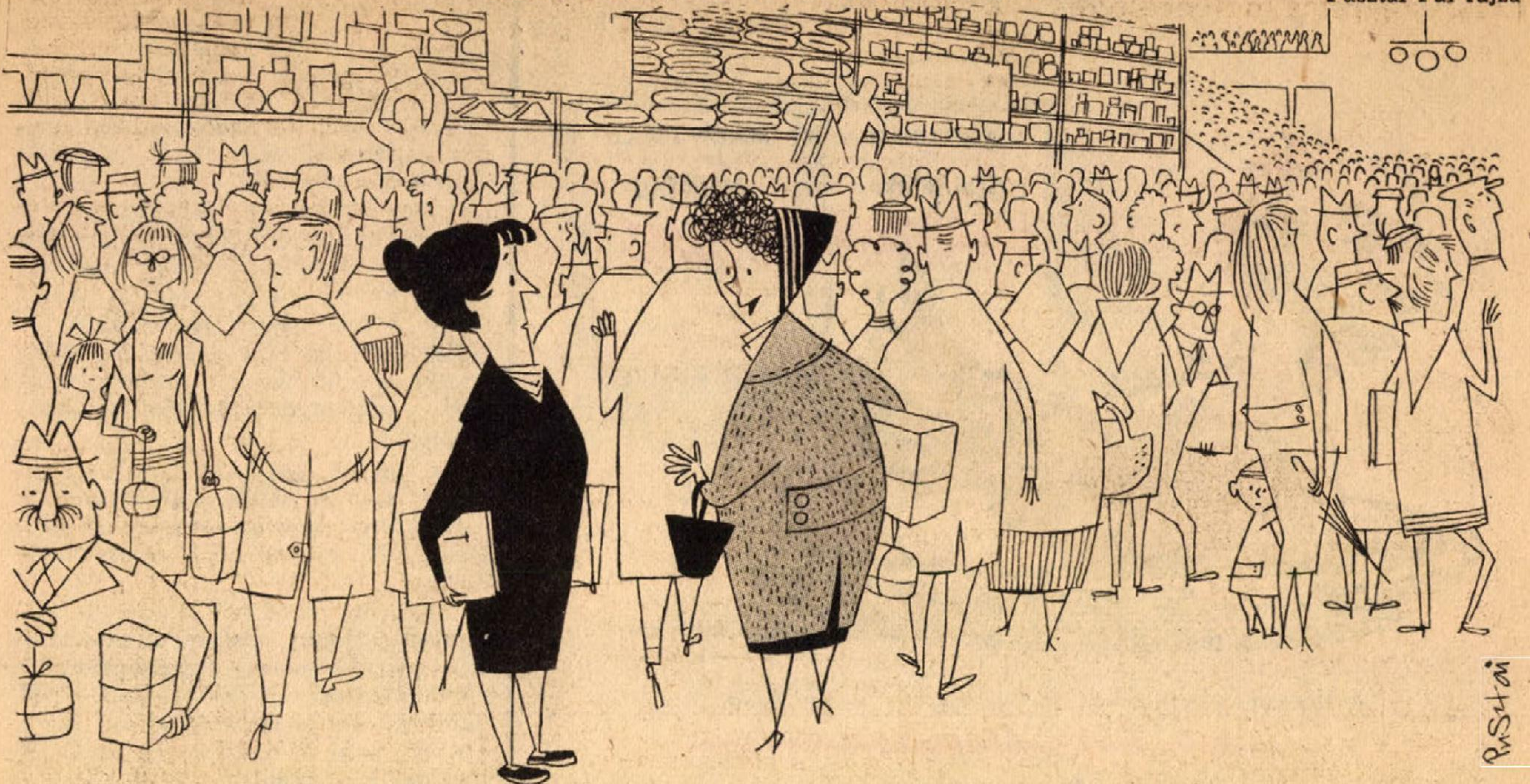
Alacsony vízállás

Hegedűs István rajza

ELŐRELÁTÓ ASSZONYKA

Pusztai Pál rajza

— Tudod, már most megveszem az ajándékokat, mert karácsony előtt nagy a tolongás . . .

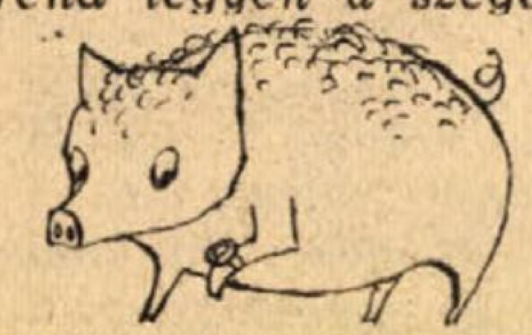
SZEGED SZEGGEL

Tarka szegedi beszámolóm címe nemcsak régi szegedi szójáték, hanem valóság is. A Széchenyi téren a városi gázlámpára szegezett 772 forintos csizmák csábítják a környékbeli TSZ-tagokat és az egyéni gazdákat a vásárlásra. A szomszédos utcákban létrára szegezett nyulak, fácánok és egyéb árucikkek állítják meg a járókelőket. Szeged kiviszi az utcára az árut. És most lássunk ezzel kapcsolatban egy szegedi beszélgetést:

PESTI EMBER: Hol van a Kárász utca?
SZEGEDI: Ott, ahol az a sok fácán van a bolt előtt a létrán.
PESTI: A pályaudvart hogy találom meg?
SZEGEDI: Meglátja a sok piros paprikától. Most hasítják a vasút mellett.
PESTI: A Széchenyi térre is el kellene mennem.
SZEGEDI: Megismeri a kiszegezett csizmákról, vagy nyulakról.

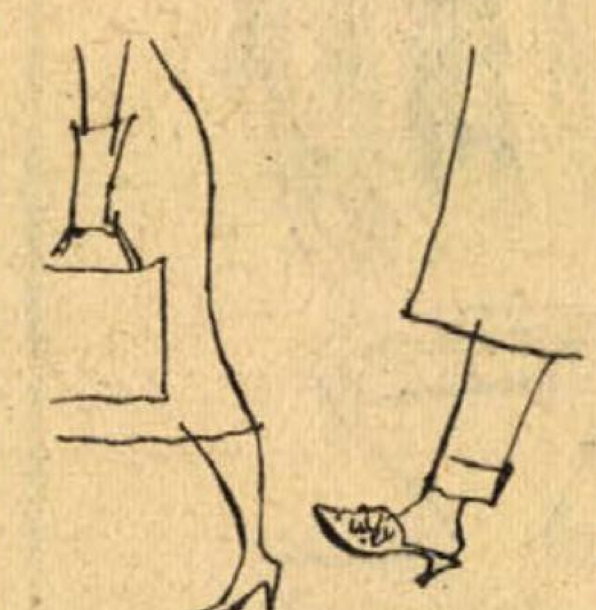

A Tanács nem tudja elérni, hogy rend legyen a szegedi utcán.

A Haladás TSZ-ben nagyon várják a féléve ígért Cornwald kant. Táviratoztak is érte Pestre! Másnap megjött a válasz:
— Legyenek türelemmel.
Viszonválasz:
— Mi türelmesek vagyunk, csak az anyadisznók nem . . .

Híres nevezetes szegedi papucsot akartam vásárolni.
Azt mondja az eladó:
— Sajnos a papucs kifogyott.
Már kifelé akarok menni, amikor egy házaspár lép az üzletbe. A férfinak fekete félcipő kellene. Talál is megfelelőt. Közben az asszonynak megtetszik egy tűsarkú, csauszínű cipőremek.
— Ezt vesszük meg! A tied ráér! — hangzik a feleség ellentmondást nem tűrő hangja.
Mire az eladó hozzám hajol és halkan mondja:
— Tévedtem, kérem. Mégis van szegedi papucs . . .

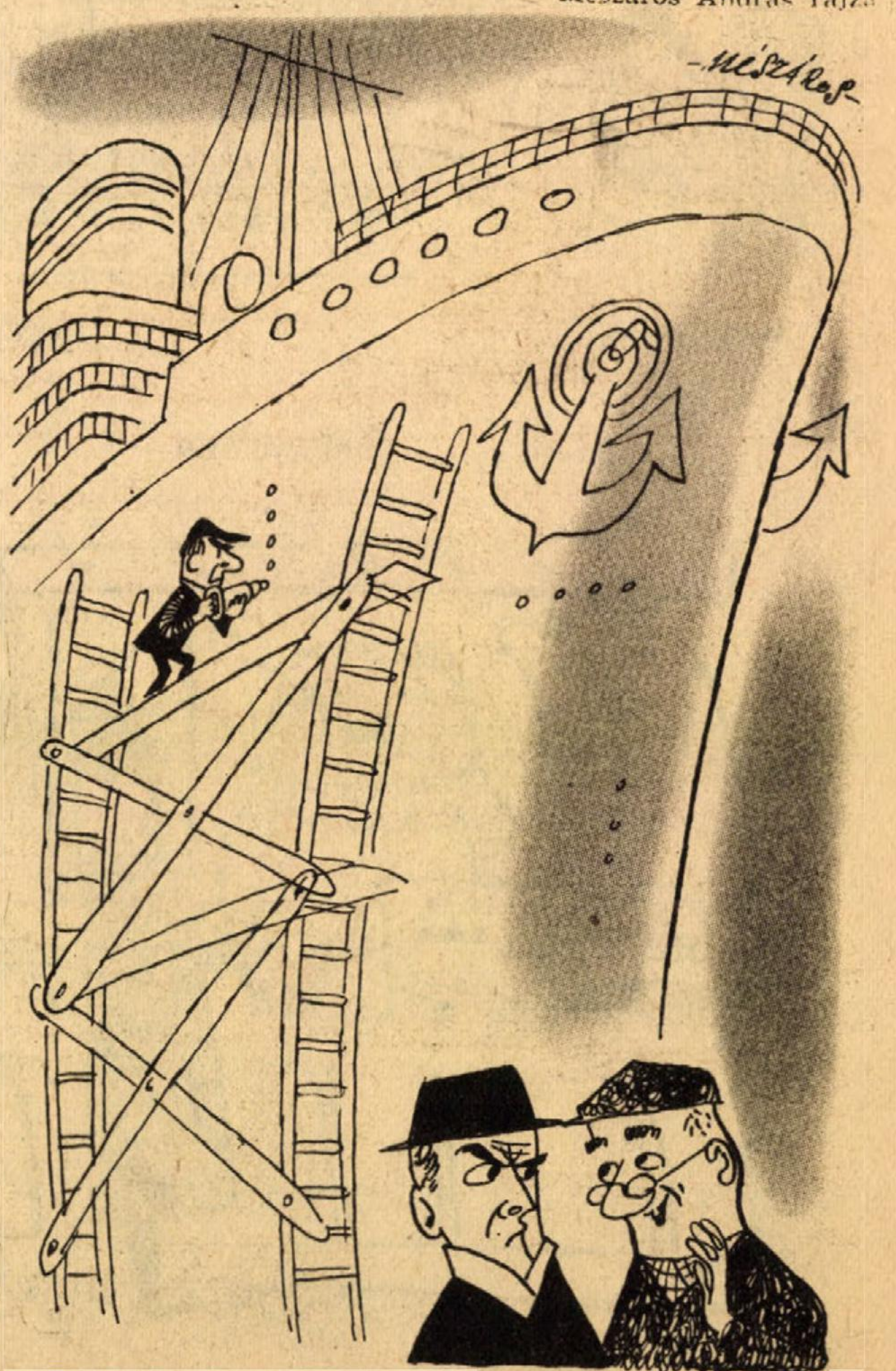

A jövő évben ismét szabadtéri játékok lesznek a szegedi Dóm téren. A szegedi VB-nek sikerült a régi, feleslegessé vált pesti Petőfi szükséghidat megszerezni. A híd fa- és fémanyagát használják majd fel az előadások építkezéseinél.
Nemrégiben úgy éjfél után, jókedvű férfi indult haza, cikcakkban, a Közúti hídon Újszegedre. Megsimogatta a híd karfáját és vigasztalóan mondta:
— Ne legyél féltékeny, te öreg Közúti . . . A Petőfi hidat nem a Tisza kapja meg, csak a színészek . . .

(palásti)

Jóember a hajtűgyárban

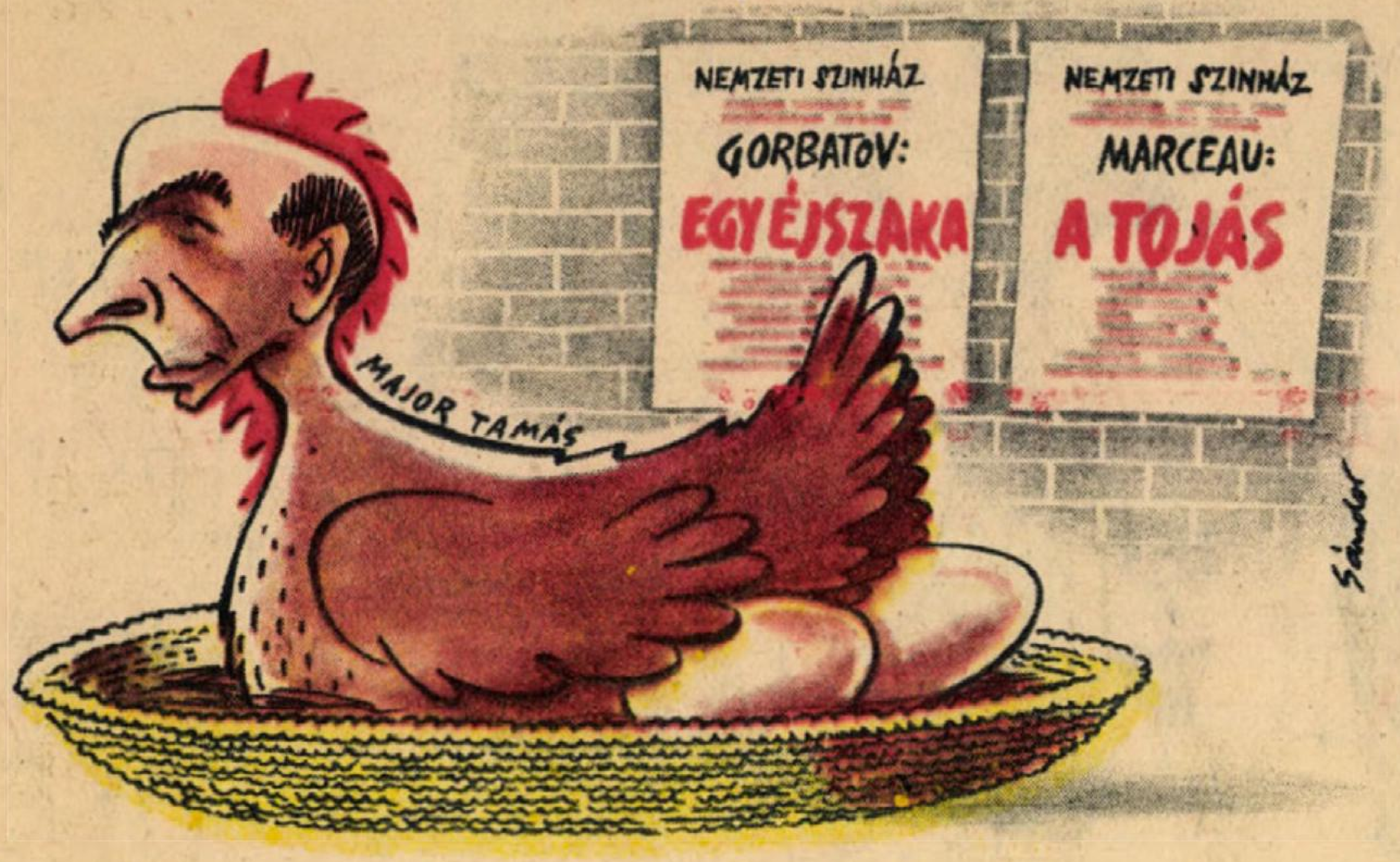
Mészáros András rajza

— Hadd fusizzon szegény, a gyerekeinek csinálja a hajót, hulladékból . . .

Okos tyúk

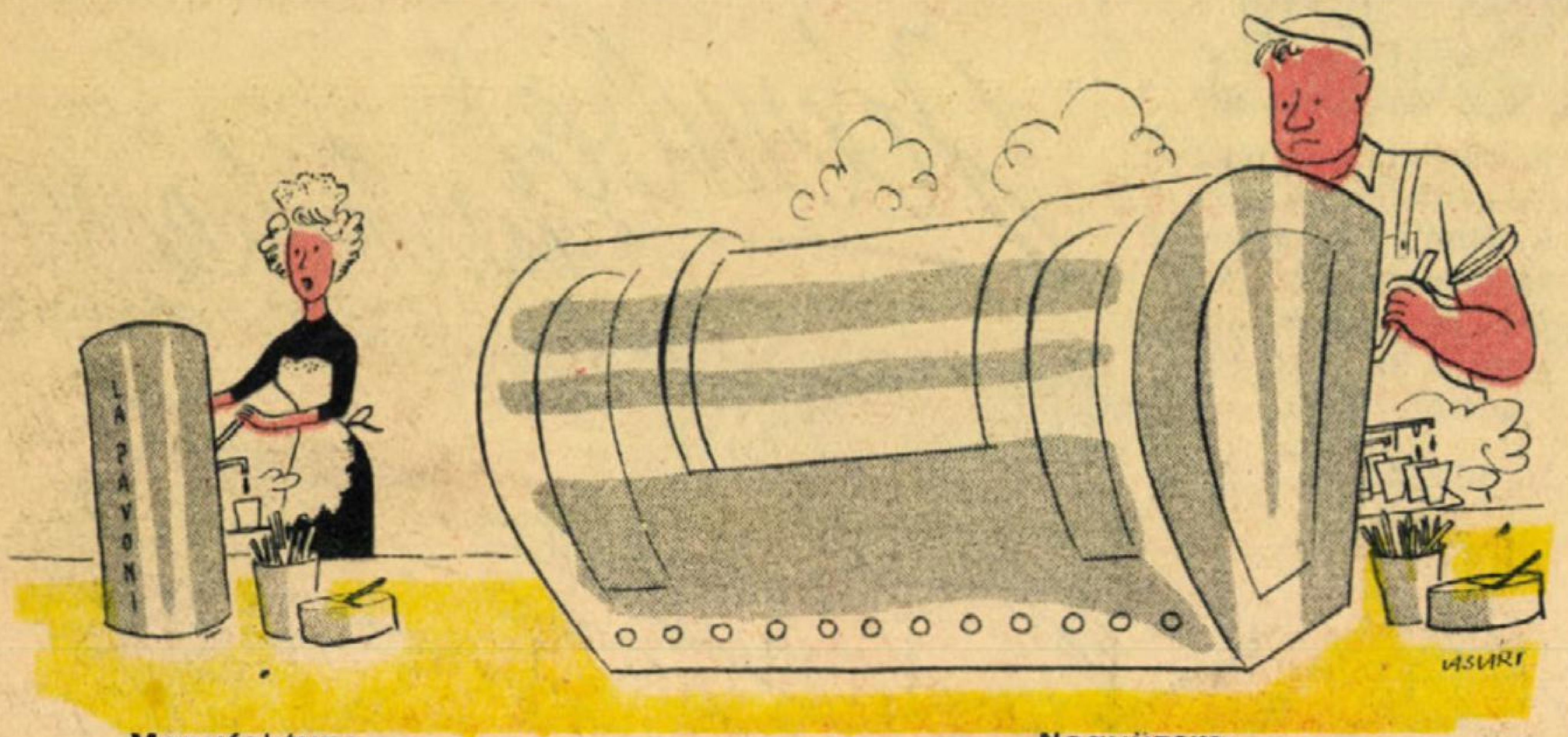
Sándor Károly rajza

— Kot-kot-kot-kotkodács, — Egy éjszaka — egy Tojás . .

A kávéfőzés fejlődése

Vasvári Anna rajza

Manufaktura — Nagyüzem

Stílszerűen

Várnai György rajza

— Kérek egy féldisznót . . .

Így írtok ti... az ABC-ügy

A B. P.-i Z. — nadrághajtóka gy.-ban igazgatóskodik E. T. Különös dolgok derültek ki erről az E. T.-ről. Az üzem H. részlegének P. számlái felett, melyeket I. O. adott át neki, minden esetben szemethunyt, holott tudta, hogy a számlákon h-mis adatok szerepelnek.

Bár C. H. és P. V. ellenőrök ellenőrizték a számlákat, azokon mindent a legnagyobb rendben találtak.

Miért?

Az üggyel kapcsolatban megdöbbentő adatok láttak napvilágot.

E. T.-nek három lánya van. Gy., Cs. és K. és van egy felesége, E. T.-né.

C. H. egy E. T.nél rendezett mámoros éjszakán (melyek szinte mindennaposak voltak) beleszeretett az egyik lányba, Gy.-be. Gy.-nél C. H. érzelmei viszonzásra találtak. E. T. áldását adta az ügyre, vagyis C. H. így került a gyárba.

Egy másik m. éjszakán P. V. habarodott bele E. T. középső lányába, Cs.-be, Cs.-nek is megtetszet P. V., így P. V. is áldást és állást kapott.

Most már úgy ment minden, mint a k-csapás.

E. T. harmadik lányát, K.-t, I. O. — ki az egész piszk. ügy mozgatója volt — maga mellé vette személyi titkárnőnek.

Sikkasztás és árucsempészés volt a fő jövedelmi forrásuk. E. T.-né, úgy mellékesen, üvegbehullt dugókihúzó kisipari üzemet tartott fenn, így a gyárból kicsempészett balambér huzalok nála találtak gazdára, megnem engedett áron, m. n. e. mennyiségben.

C. H., E. T., I. O. és E. T.-né üzlete virágzott.

Természetesen.

Hiszen a gyár termelése rendben volt, a számlák r.-voltak, a szállítások is r.-lettek volna, ha A. B.-nek fel nem tűnik valami. A. B. azonnal szólt C. D.-nek, aki megbízte E. F.-t, hogy intézkedjen G. H.-nál, hogy haladéktalanul hajtsa végre I. J. javaslatát, melyet alápecsételve K. L. jóváhagyás végett elküldött M. N.-hez.

Ekkor már nagyon gyanússá vált a dolog.

O. P. nem szólt senkinek, hanem egyenesen R. S.-hez fordult. Megdicsérték és az ügy most már feltartóztathatatlanul tovább került T. V.-hez, aki „tegyünk rá pontot" javaslattal V. Z.-hez küldte. Az ügyre aztán pontot tett X. Y.

Így az A. B. C. ügyről végleg lehullt a lepel, és a törvényszéken fejeződött be.

A törvényszék az ABCDEFGHIJKLMNOPRSTUVZXY-okat és társait elítélte.

— H2SO4. —

azaz

Pásztor János

A tudomány világából

M. PLANCK

Az elméleteinek élő tudósnak, a modern fizika egyik úttörőjének bizony nem volt sok gyakorlati érzéke, s ez a fogyatékossága vezette végül is legnevezetesebb eredményéhez. Igen szerette ugyanis a feketekávét, s így — midőn lakása alatt egy új eszpresszó nyílt, lement feketézni. Gyenge löttyöt kapott, bosszúságában be sem várta a fizetőt, hanem néhány forintot nagyvonalúan az asztalra dobott, s távozott. Ám estére, a fekete utáni vágy ismét lekergette az eszpresszóba, hol ekkor nagy tisztességgel fogadták, és méregerős kávét kapott. Örömében elbeszélgetett a felszolgálóval, majd fizetett, s a visszakapott pénzt zsebrevágva távozott. Másnap ismét löttyöt kapott, s az asztalra dobott forintok után estére ismét jó kávét.

Ekkor már sejtette, hogy összefüggés van a kávé minősége és a fizetés módja között. Tanulmányozni kezdte a kérdést: 30 fillér túlfizetés esetén a kávé változatlan silány minőségű maradt; 50 fillérnél alig érezhető javulás, egy forintnál ugrásszerű javulás mutatkozott. A *hasznos egység* tehát egy forint — szögezte le Planck, s tovább kutatott. Elment borotválkozni, jóllehet eddig egyedül borotválkozott. A borbély összekaszabolta, szemébe fújta az alkoholt és egy mocskos törülközővel a pofájába mászott. 50 filléres emelkedés után a borbély megfente a borotvát, egy forint után hófehér leplet kapott és megmasszírozták a tarkóját. A *hasznos egység* itt is egy forint volt.

Planck ekkor általános kísérletezésbe fogott, a *hasznos egységet* általánosan alkalmazta, s a legváratlanabb esetekben is eredményesen. Így fedezte fel Planck *kvantumelméletéhez a legkisebb egység* tételét, melyet általános iskolai fokon: borravaló néven tanítanak.

A borravaló felfedezéséért, a nagy fizikust, a vendéglátó, fodrász, és más iparágak javaslatára Nóbel-díjjal tüntették ki.

S. P.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Hová viszi azt a faliórát, Kovács úr?

— Viszem az állatorvoshoz, mert egy kis baja van...

— Állatorvoshoz? Megőrült? Miért nem óráshoz?

— Mert ez egy kakukkos óra és a szerkezete jó, csak a kakukk nem szól.

*

Kredenc Jenő azt mondja a 6-oson egy ismerősének:

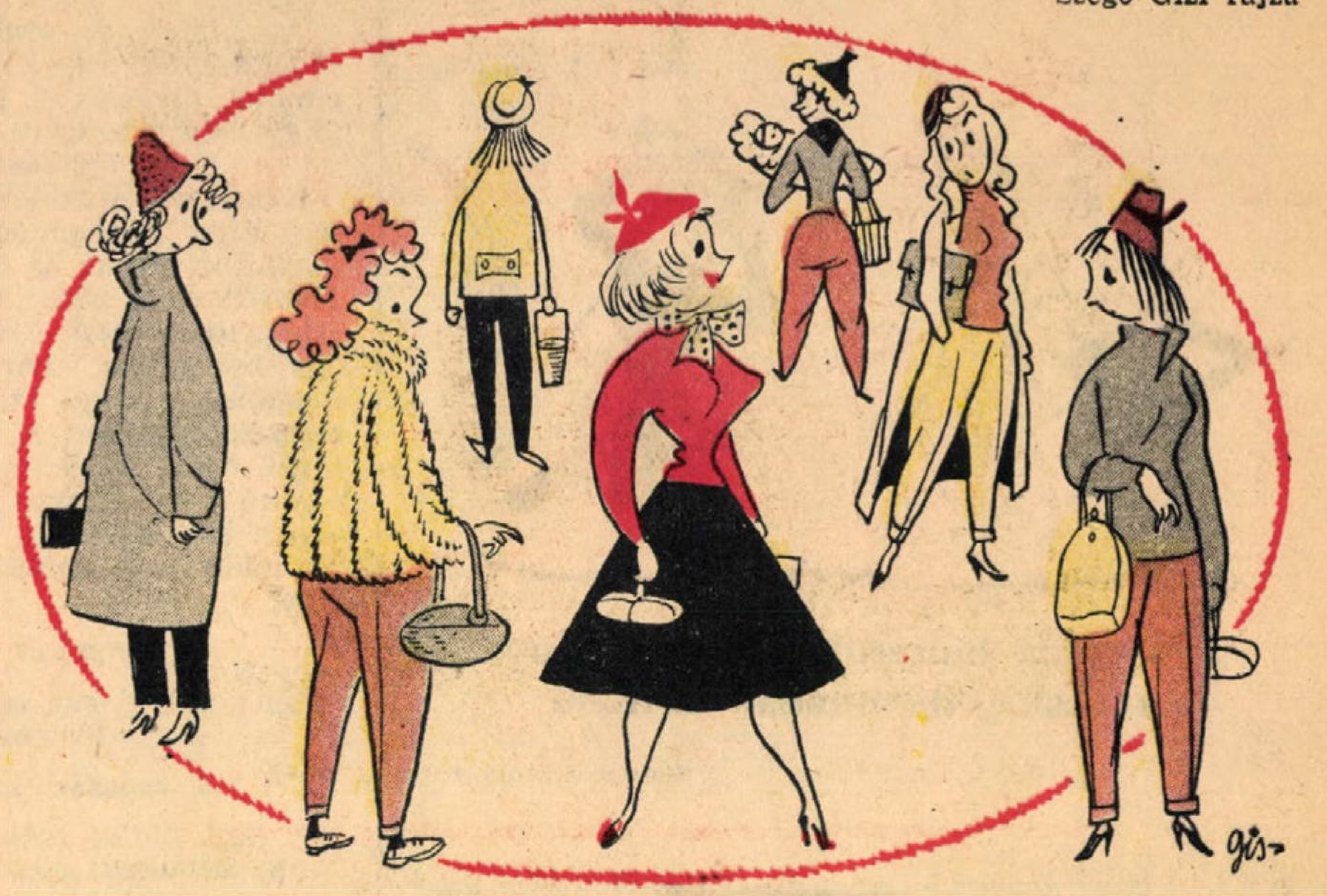
— Okos gondolat volna, ha megengednék a villamoson a dohányzást.

— Nem értem önt, Kredenckém, hiszen maga nem is dohányzik.

— Nem, de műstoppoló vagyok.

A különc

Szegő Gizi rajza

Találkozás

— Te jó isten! A valódi Mikulás!

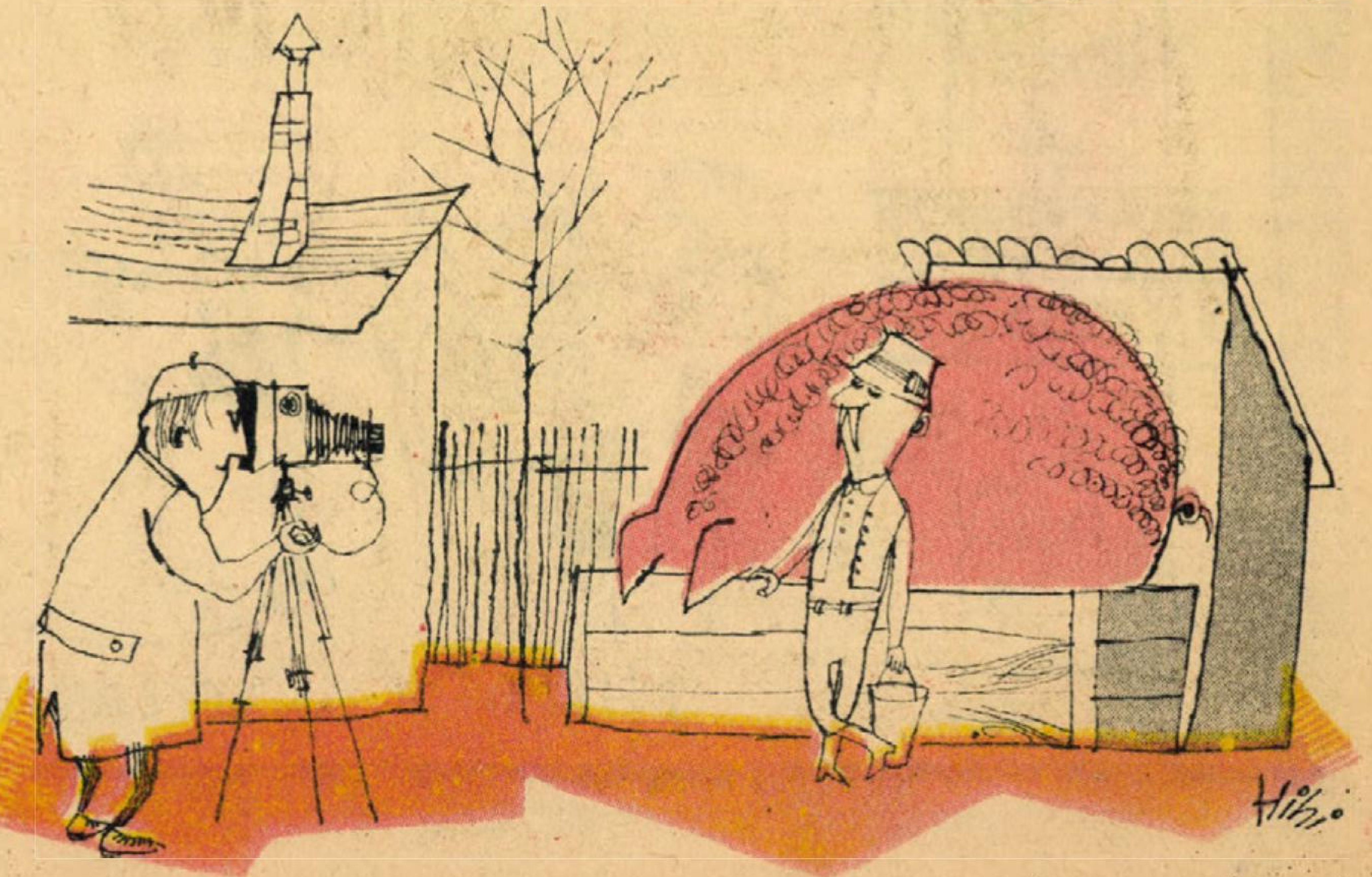
Éjszakai esztrád

— Öltözz, Lajos! Lekésünk a Kacagó Tarka Jazztotóról...

Hadd lássa az utókor is

Hegedűs István rajza

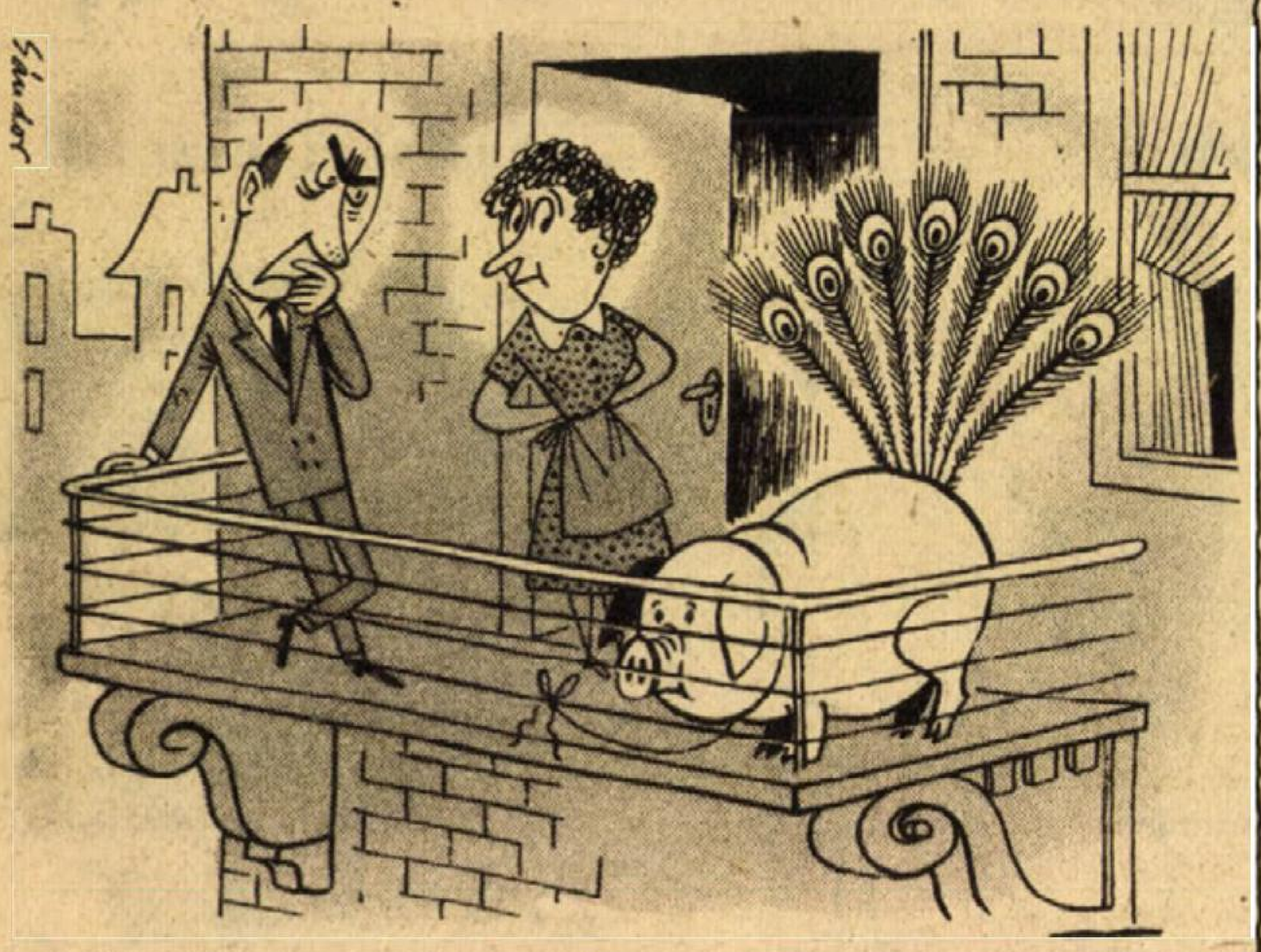
Női dolgok

Vasvári Anna rajza

A főváros belterületén csak kutya, macska, díszmadár tartható

Sándor Károly rajza

— Te, ez még mindig nem néz ki díszmadárnak . . .

Egy moziplakátról

Az *„Isten és ember előtt”* című nyugatnémet filmet a következő alcímmel hirdetik a plakátok:

„Egy szép aszony és egy vak ügyvéd története”

Komolyan mondom, elérzékenyültem ezen a régimódi alcímen és a némafilm jutott az eszembe és Asta Nielsen és a nagymamám Cinkotán. Akkoriban adtak ilyen alcímeket. De egy humorista nem engedheti meg magának, hogy huzamosabb ideig elérzékenyüljön. A szívem még az orrát fújta meghatottan, amikor az agyam már lázasan dolgozott és egy röpke pillanat alatt néhány egészen használható alcímet találtam ki. Íme:

Patyomkin cirkáló

Egy öregedő cár és egy csatahajó története

A császár parancsára

Egy budai leányka és egy nyugalmazott viceispán szerelme

Dani

Két anya és egy vidám kis lurkó kalandjai

Láz

Egy jóképű alumíniumkutató tündöklése és bukása

Akinek meg kellett halnia

Egy beszédhibás, de azért snájdig pásztor és egy csúnya, szakállas pópa bácsi históriája, egy szünettel és egy nagyon szomorú befejezéssel.

Most veszem észre, hogy kis írásomnak csak címe van, de alcíme nincs. Sürgősen pótolom:

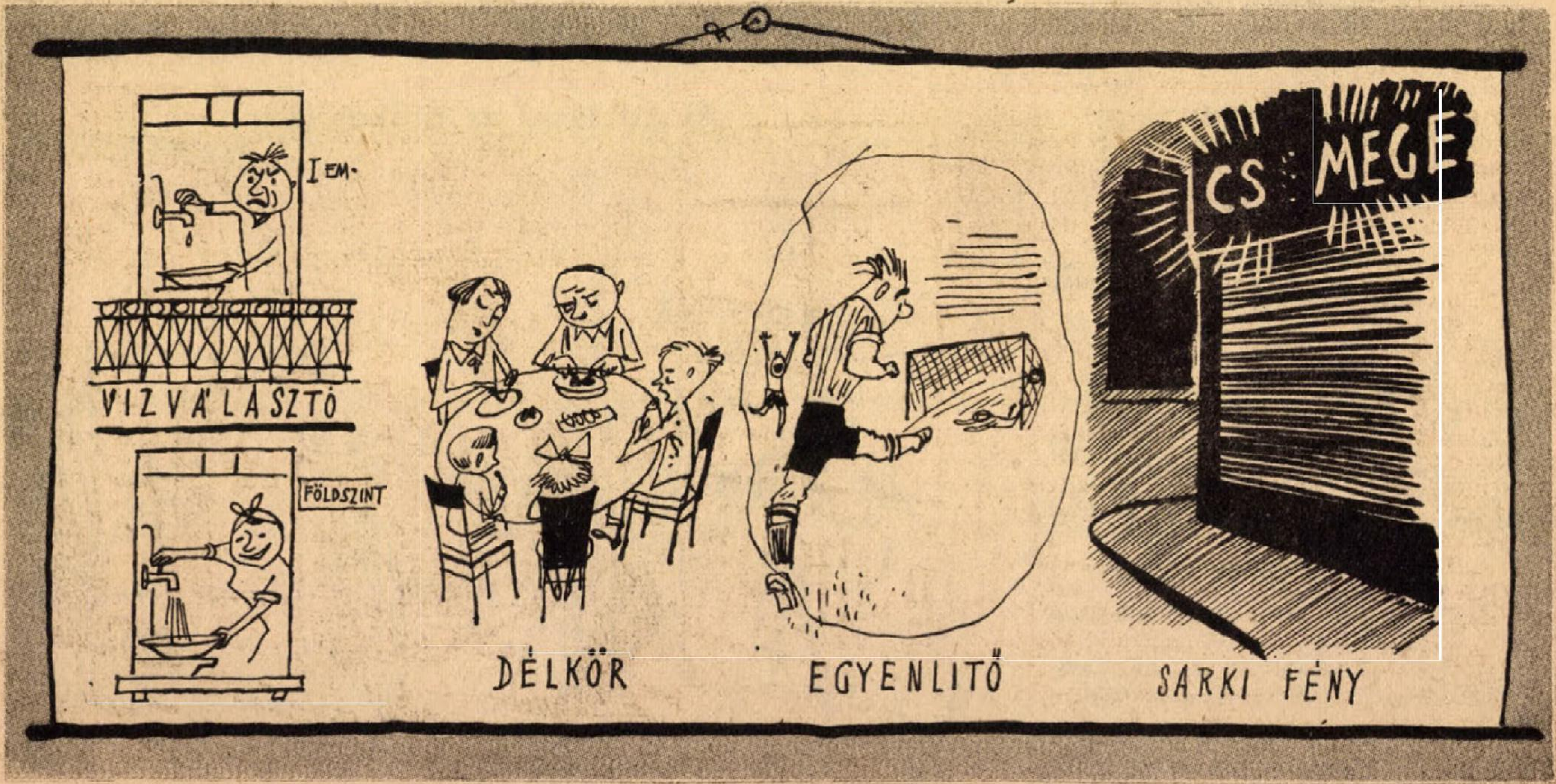
Egy jólelkű, nős humorista észrevétele a jóízlés érdekében.

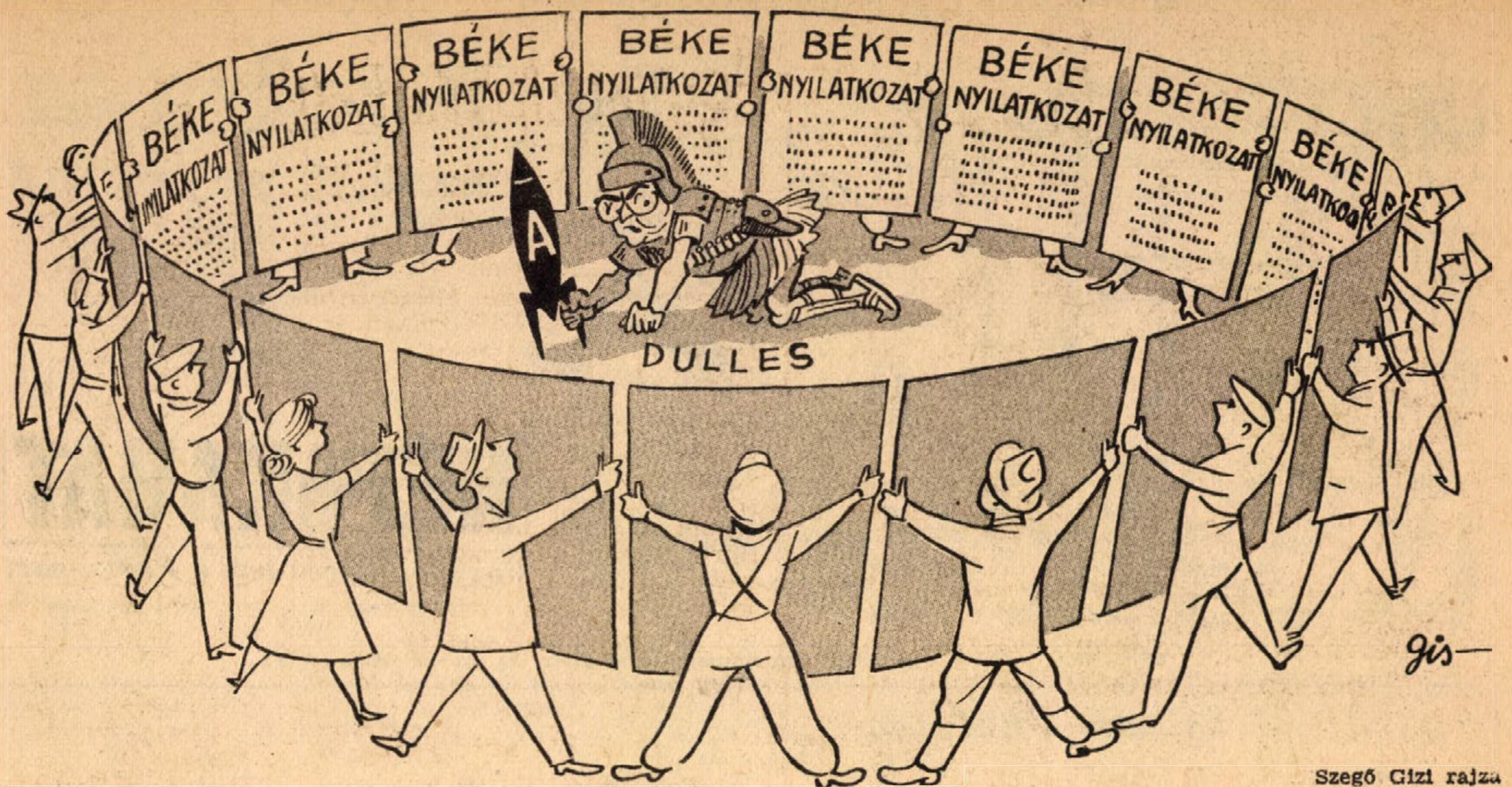
(m. gy.)

EGY KIS FÖLDRAJZ

Szür-Szabó József rajza

— Vigyázzunk, nehogy kitörjön!

Szegő Gizi rajza

Kritika egy háztartási könyvről

Egy negyvenéves asszony megrázó alkotása ez a háztartási-könyv. Lipták Ottóné, született Krautschneider Aranka írta, egy csonk írónnal, éjjel, sántító konyhaasztalon, amikor már aludt a gyermeke és nem hallatszott más, csak a férje horkolása.

Nem tudtam letenni a könyvet: egész éjjel olvastam. Realista alkotás: vizsgálódó, őszinte és bátor. Lipták Ottóné Balzac és Stendhal késői utódja. *„Ha nem látok tisztán, egész világom megsemmisül"* — mondotta Stendhal és ugyanezt vallja Liptákné is. A háztartási könyv a szerzőnő házasságával kezdődik és a mézeshetek boldog napjait idézi.

„Két mozijegy, két színházjegy, egy csokor kökörcsin, hat pár virstli, egy nadrágtartó, két hangversenyjegy..."

Aztán elmúlnak a mézeshetek és jönnek a szürke hétköznapok.

Liptákné stílusa sohasem érzelgős. Szenvedélytelenül, tárgyilagosan ír, mégis érezzük, hogy a sorok mögött egy női szív dobog. Sajnos nem tud kiemelkedni szemléletének családi korlátai közül és gyakori megalkuvásait osztálybázisával magyarázhatjuk. Az olvasókat azonban szíven üti ez a költői sor:

„Mosásba adtam: tíz férfiing, nyolc gatya, egy jéger-trikó, nyolc zokni..."

A szerzőnő esztétikája, a valóság esztétikája, erre tör minden sorában:

„Villany, rádió, marhaszegy, karil, egy nyakkendő, két kiló zsír, öt kiló cukor, tíz kiló liszt, félkiló madáreledel, csőtészta, naftalin, Ottónak egy ötvenes..."

A háztartási könyv legszebb oldalai, amikor Liptákné, született Krautschneider Aranka megszüli gyermekét, a kis Ákost. A szerzőnő hangja most líraivá válik:

„Ákoskának cucli, húsz darab pelenka, Ottónak idegcsillapító, vatta a fülébe, csörgő, két százas a doktornak, kiskád..."

Liptákné asszonyi gyengédséggel rajzolja meg férje alakját. Néhány szóval jellemez csupán, de máris előttünk terem Lipták Ottó, az újdonsült atya.

„Ottó kiadásai: Ákoskának sakk-készlet, távcső, ördöglakat, bajuszpödrő..."

Szerelmi ábrázolása sohasem válik öncélúvá. A szerelem sohasem pótolja nála az osztályharcot. Amikor arról ír, hogy a férje egy kissé elhidegül tőle, nem bocsájtkozik bonyolult lélekelemzésekbe, hanem a következőket írja:

„Villany, rádió, öt kiló zsír, félkiló hagyma, Ákoskának bili, húsz deka töpörtyű, két mázsa fa, Ottónak szalmiákcukor köhögés ellen, egy sütőpor..."

Realizmus és humanizmus. Ezzel a két szóval jellemezhetném legjobban Lipták Ottóné, született Krautschneider Aranka írásművészetét. Nem lehet meghatódottság nélkül olvasni azokat a sorokat, amikor megpróbálja visszahódítani a férjét. Szemérmetesség, alázatosság, és asszonyi önérzet csendül ki ezekből a szavakból:

„Kozmetikus, manikür, fodrász, lakbér, gáz, öt kiló liszt, ruhaátalakítás, egy pár nájlon-harisnya, egy kombiné, félkiló tüdő, két kiló disznóháj, egy üveg pempő..."

S mint a muzsikában visszatérő dallam, úgy tér vissza olykor-olykor Liptákné csodálatosan szép könyvében ez a motívum:

„Mosásba adtam: tíz gatya, tíz ing, húsz zokni..."

Liptákné harca a férjéért eredménytelen marad. Ez a költő-asszony azonban nem sír, nem zokog, nem átkozódik, hanem leül a sántító konyhaasztal mellé és miközben férjét várja haza, így ír:

„Egy mozijegy, két pár debreceni, három kiló krumpli, Ákoskának kavicscukorra, félkiló sülttök, Ottónak szalmiák-cukor köhögés ellen... Ottónak új öltöny... Cipőtalpalás..."

Így végződik a könyv. Lipták Ottóné, született Krautschneider Aranka háztartási könyve, amelynek a címe: *„Az isten tudja, hogy jöttem ki ebből a fizetésből!"*

Mikes György

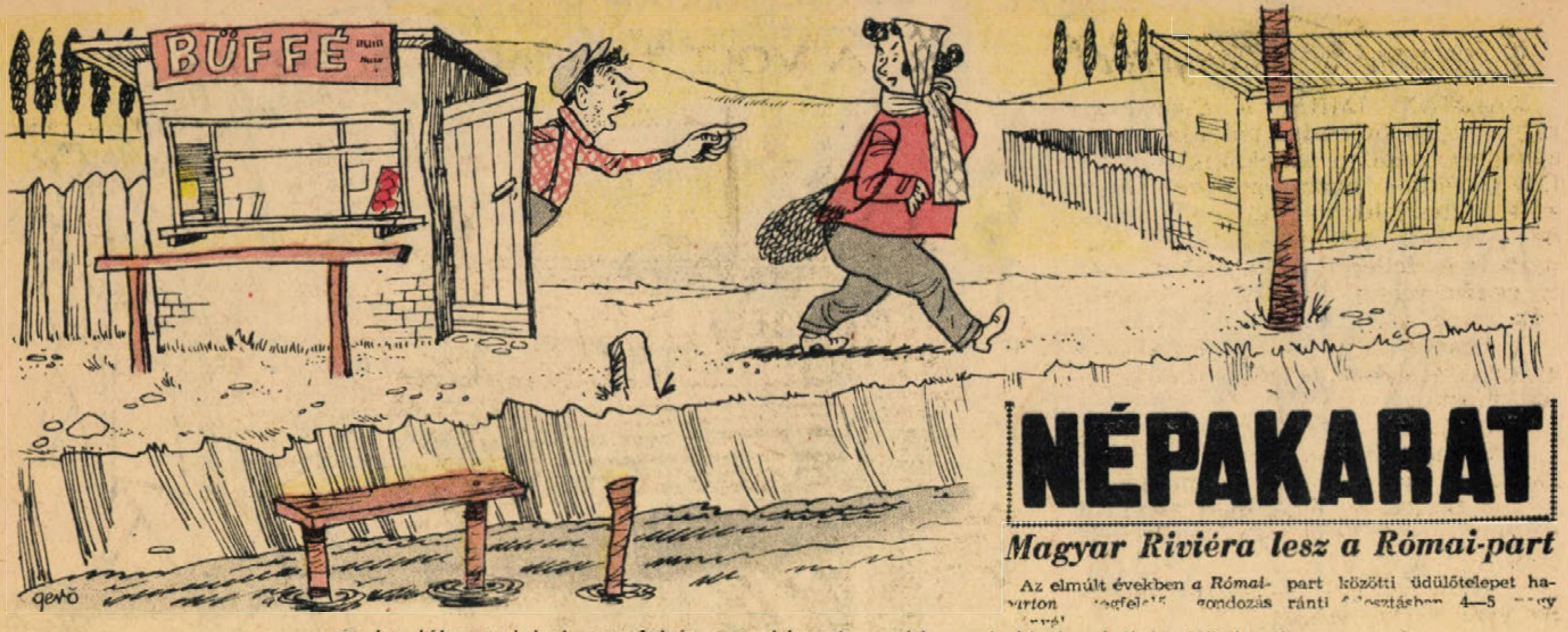
Központi fűtés

Várnai György rajza

— Tudja, szomszédasszony, azért nem szeretem a központi fűtést, mert tele van a szoba füsttel...

Széljegyzet egy hangzatos ujsághír margójára

— ... és ha látsz valahol egy fehér szmokingot, vedd meg! Jó, ha felkészülünk rá ...

Új stílus a Rádióban

Várnai György rajza

— Nagyon bensőségesen szaval, jó lenne néhány szót érteni is belőle ...

Falusi száj

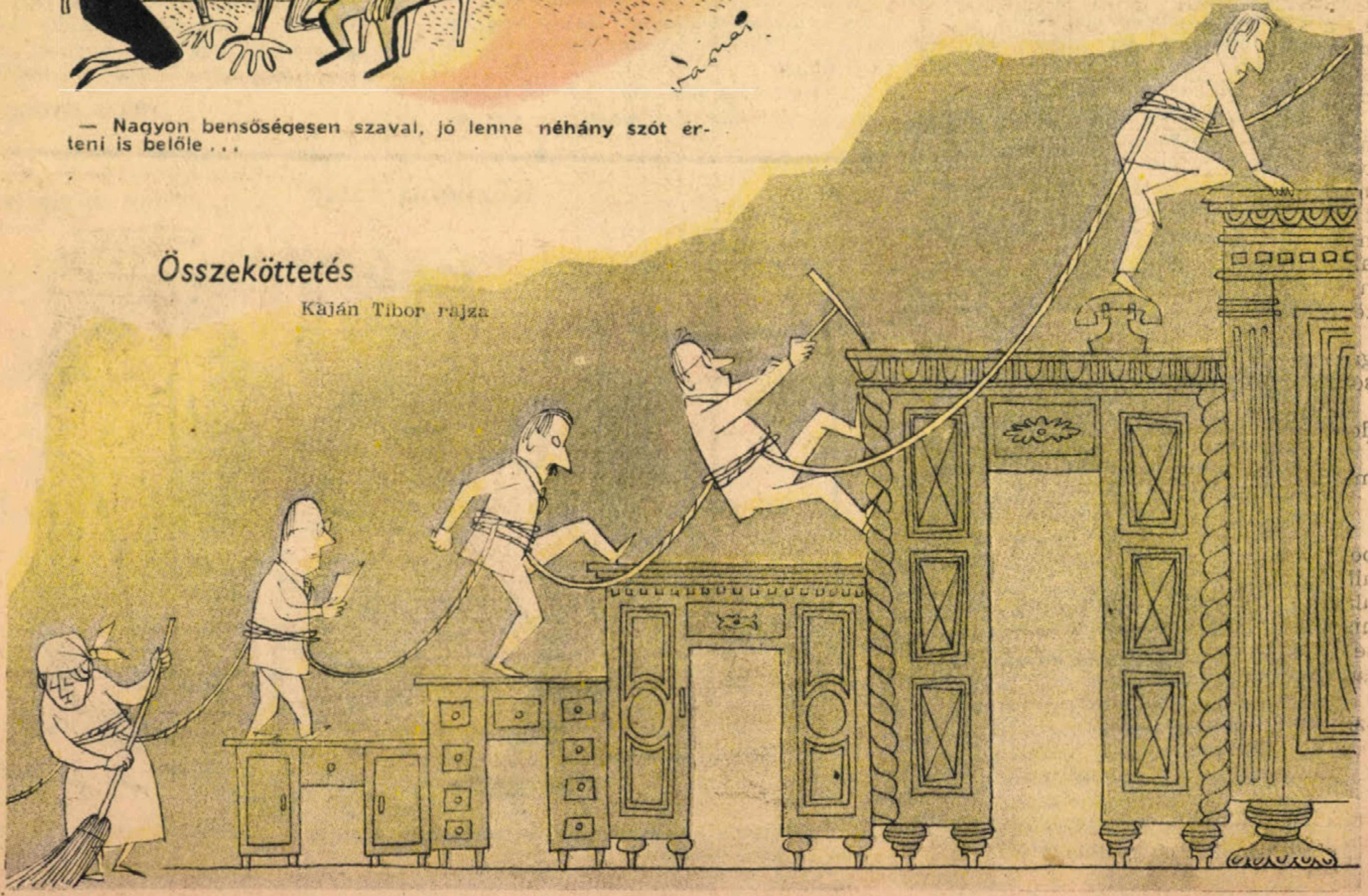
Ez a falu csupa pletyka,
Szapul benne Panni, Treszka,
Közben ruhát is szapulnak.
(Ezt azonban már maguknak.)
Szennyét a kis patak árja
Hátán hordja más határba,
És a pletykát, mint egy potykát,
Mari néni kihalássza.

Mari néni szoknyát foltoz,
Ahol kurta, hozzátoldoz.
Itt kiszabja, ott bevarrja:
Bővebb lesz a ruha alja.
Böske, Rozka csupa kézség,
Dehogy bírják, hogy csak nézzék ...
Innen-onnan összehordnak
Sok cafrangot ... — pletykafoltnak.

Pesthy Pál

Összeköttetés

Kaján Tibor rajza

A humor Könyvéből

KÁLMÁN IMRE, a Csárdáskirálynő komponistája, pályája elején egy pesti napilap zenekritikusa volt. Egy balatoni nyári hangversenyen kellett megjelennie egy nagyjövőjű, de igen kis jelenű énekesnő első nyilvános fellépte alkalmából, ahol is csupa rokon, hódoló és ismerős volt jelen.

A zeneest után a művésznő ragyogó arccal szedte elő a fiatal újságtudósítót:

— Nos, hogy tetszettem magának?

— Sajnos, olyan helyen ültem, ahonnan nem hallottam semmit.

— Borzasztó! Hát mért nem ült előbbre, hisz lett volna még elöl hely.

— Nem lehetett előbbre ülnöm. Az első sorban ültem.

*

HENRI MURGER, a Bohémélet költője, a francia irodalom egyik jelese, a párizsi bohémvilág derűslelkű, romantikus írója, állandó nyomorban tengődött. Volt egy kis midinett barátnője, aki évek óta szorgalmasan ellátta háztartását.

Murger egy délben bejelentette Jeanette-nek, hogy estére meghívta egy festő barátját vacsorára.

— Szerencsétlen! Épp mára? Hiszen tudod, hogy a gázt tegnap kikapcsolták, a szenes kijelentette, hogy nem hitelez többet, itt van egy vidéki rokon vénkisasszony a nyakadon, nekem ma migrénem van, délelőtt hozzáfogtam a befőzéshez, a ruha a szobában van fölteregetve és te épp most hívsz vendéget?!

— Drágám — szólt kedélyesen a költő —, hisz akkor nincs semmi baj. A szerencsétlen alak ugyanis nősülni akar.

*

RIMBAUD, a francia költő-kölyökzseni, ifjúsága alatt becsavarogta a fél országot. Élt, mint a madarak, vagy a halak. Ha minden kötél szakadt, még munkát is vállalt, míg meg nem unta.

Egy falusi gazdához azzal állt be, hogy ő olyan legény, aki sosem fárad ki a munkában. A gazda örömmel felfogadta, s kijelölt a nyíresében tíz fát, amit estig ki kellett a fiúnak döntenie. Hanem Rimbaud, ahogy délig kidöntött kettőt, kényelmesen leheveredett s nem sokat törte magát a többi fáért.

— Mi az, suhanc — lepte meg a gazda — hát nem azt mondtad, hogy sosem fáradsz ki a munkában?

Rimbaud tempósan föltápászkodott.

— Nem is uram. Merthogy én mindég idejében pihenek!

*

DIÓSZEGHY MIKLÓS, az utolsó pesti bohém, egy vidéki riportútja alkalmával, a csikorgó hidegben alaposan átfázva, betért egy kálvinista parókiára. A pap régi ismerőse volt, szíves vendégszeretettel fogadta.

— Mit inna szerkesztő úr, bort, szilvóriumot vagy teát?

„Dió" nagyokat fújt a markába s végtelen szerénységgel válaszolt:

— Hátha megihatnék egy kupica pálinkát, akkor már türelemmel elborozgatnék addig, amíg a tea elkészül.

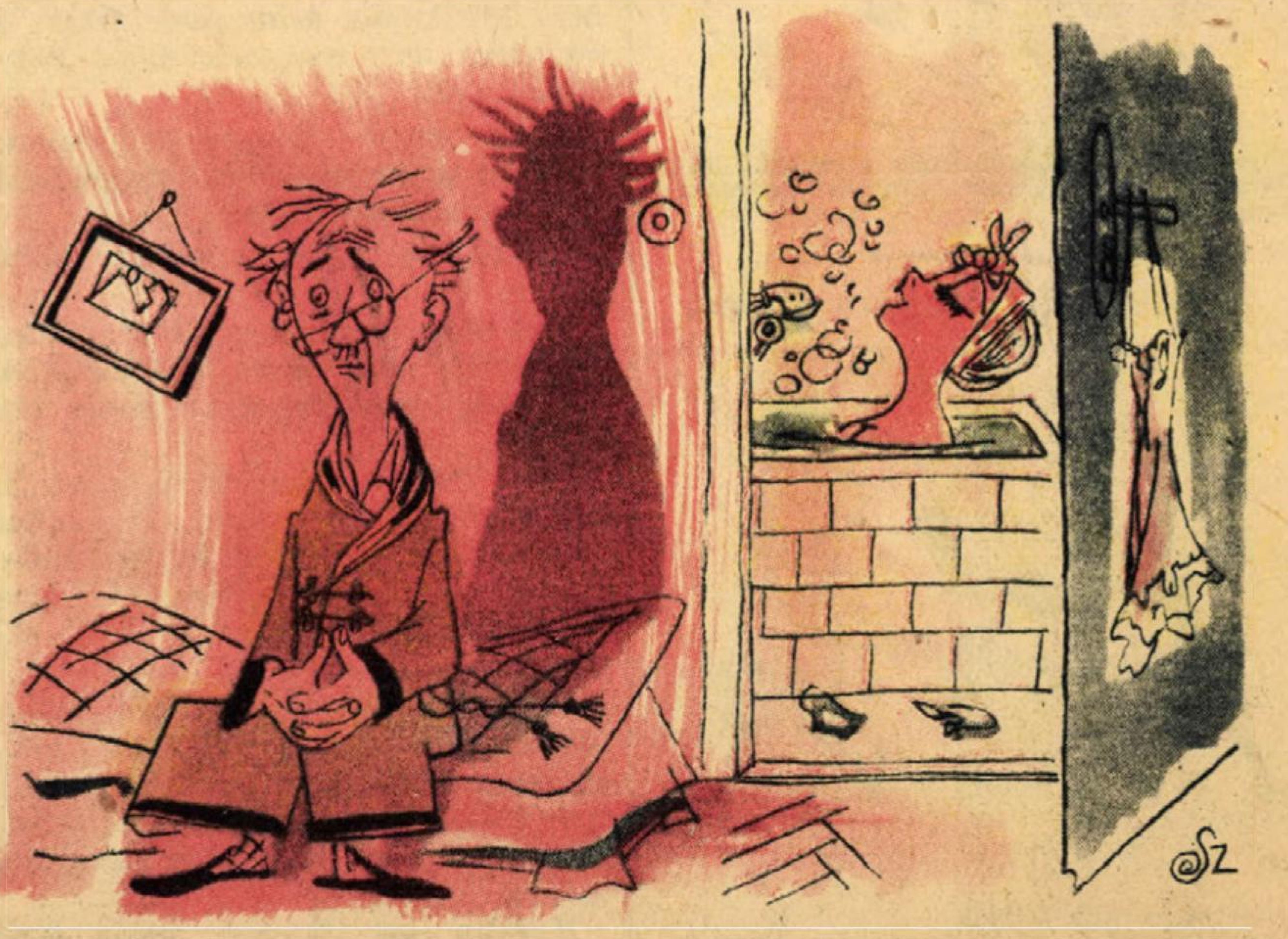
A VOLT TÁRSBÉRLŐ BOSSZÚJA

Toncz Tibor rajza

Thermálvizes fürdőszoba

Szür-Szabó József rajza

— Loncika, igazán szeret, vagy csak fürödni jár ide? . . .

Pedáns ember

Bosszú

— Csak megmutattam neked, Ica, hogy érzem magam, amikor te vásárolsz kalapot...

A jóból is megárt a sok

— Nini, apa lettél?
— Dehogy is! A feleségem túlságosan rávetette magát a méhpempőre!

BETYÁR TÖRTÉNET

Új társbérlőm rendberakta kecskeszakállát, majd felémtaszította vézna kezét:

— Sobri József vagyok.

És rámnézett csirizszín szemével. Tréfálkozva próbáltam feloldani a pillanat feszültségét:

— Csak nem a zsivány Sobri leszármazottja?

— Pardon, a betyáré, ha megbocsát a helyesbítésért — mondta higgadtan szomszédom. S legott felvilágosító munkába kezdett, hogy megmagyarázza a gonosztevő zsiványok és a feudális zsarnokokat sarcolgató betyárok közötti igen mélyreható különbséget.

Megilletődötten hallgattam. Végül megkockáztattam a kérdést:

— No, és végtére a kedves bácsika?...

— Kicsoda?

— Úgy értem — bátorkodtam —, hogy Sobri Jóska kartárs melyik kategóriába is tartozik?

És holtkomolyra igazítottam arcomat.

Mit tagadjam a magyarázat egyáltalán nem bizonyult unalmasnak. Kiderült, hogy Sobri legalább olyan jelentős személyiség volt a maga korában, mint az olasz Fra Diavoló, aki a harisnyaszövő mesterséget hagyta faképnél a világhírért.

Szóval Sobri nem volt közönséges halandó, amit ugyebár az is igazol valamelyest, hogy az akkori rendőrfőnök nevét már a kutya sem ismeri, viszont Sobriét az egész világon számontartják. Még a Kölnische Zeitung is cikket írt róla, sőt 1837-ben Párizsban színművet írtak és mutattak be, melynek hőse Sobri Jóska volt.

— Az ám! — fejezte be fölokosításomat a szomszéd és rámpillogott csendes szorgalommal.

Másnap elkapott a közös előszobában.

— Látom, nem hagyják kint a kabátjukat, mert arra méltóztatnak gondolni, hogy én mint Sobri ivadék...

Nem méltóztattam arra gondolni, de ő mégis bevonszolt magukhoz, hogy nyájas szavaival és egy mélytányérnyi betyárpaprikással bizonyítsa baráti hajlamát és nyílt szívét.

Hatalmas könnyhullajtások között fogyasztottam el a paprikást, mely oly erős volt, hogy feltalálója nyilván titkolt bűnökkel sunyító banditák faggatására használta fel annak idején.

Később azt vettem észre, hogy Sobriék tárva-nyitva hagyják ajtajukat, imigyen nyilatkoztatván ki, hogy tisztalelkű betyárleszármazott társbérlője lettem. Ami végtére megnyugtató is lett volna, ha lakrészükből nem ömlik szüntelen úgy a fokhagymaszag, mint a lavina.

Aztán egymást követték a szomszéd becsületbizonyságai

Sobri úr bevezette, hogy abban a parányi helyiségben, amit a két család tagjai felváltva, de csak egyenként használtak, időről időre „ottfelejtette" pénztárcáját, majd amikor átadtuk neki, úgy vágta zsebre, hogy meg sem nézte mennyi van a bukszában.

A konyhában titkon mindig hozzámertek a gázon melegített tejünkhöz. Igaz, sokszor abból a tejből, amiben macskájuk már napok óta bele-belelafatyolt.

S mi történt utoljára?

Egy szombat délután találkoztunk a lépcsőházban. Sobri és hitvese egymásba karolva jöttek lefelé, én hónom alatt egy szódásüveggel, magányosan baktattam a másodikra.

Sobriné egy tavaszi zöldfőzelékekben dúskáló moslék színeit idéző új kabát volt.

Átkozott udvariasságom mondatta velem:

— Hogy milyen szép!...

Közben talpra ugrott bennem a becsület és megakadályozta, hogy megdicsérjem azt az undorító rongyot. És bambán, ezzel az alpakkacsengésű bókkal fejeztem be a mondatot:

— ...milyen szép maga, drága asszonyom...

És bánatos kosra emlékeztető arcába néztem, tettetett csodálattal.

Még aznap éjjel zörögtek ajtómon. Sobriné állt ott csipkés, igéző pongyolában, és kisírt szemmel. Azt mondta, beszélgetni szeretne velem, mert hallotta, hogy egyedül vagyok, és bántaná, ha egész éjjel unatkoznék.

Titkolatlan meglepetéssel néztem rá, majd világosság gyúlt elmémben. Szinte magam előtt láttam a jelenetet, amint Sobri elszánt arccal azt mondja a feleségének:

— Nem vitatkozunk, hanem átmész! Érted?... Nem hagyhatjuk azt az embert magára!

Rémülten csaptam be az ajtót a didergő asszony előtt. És reggel titkon elinaltam a társbérletből.

Azóta sincs lakásom.

És mondjon vagy írjon bármit a Kölnische Zeitung, az én szememben most már csak zsivány az a Sobri!

Bajor Nagy Ernő

Pesti tudósítónktól

Budapestet már sok mindennek elnevezték, Duna gyöngyének, fürdővárosnak, s többek között a viccek városának is. A vicceken főleg olyan tréfás mondások értendők, amelyek a „Hallottad?" — kérdéssel kezdődnek. Megtörtént már, hogy a vicc előbb volt meg, mint valamilyen jelentős esemény. Ebben nincs semmi csodálatos, tudniillik valamilyen régi viccet elevenítettek fel egy új esemény kapcsán.

A Geofizikai Év, a mesterséges hold is sok kozmikus bemondásra adott már alkalmat. Legutóbb hallottam:

— Hallottad? A Szaturnuszon mesterséges gyűrűt bocsátottak fel.

*

X. barátom súlyosan idegbajos.
De nem aggódik, mert tudja, hogy betegsége csak idegi eredetű.

*

A dohányos emberek a világ legbátrabb, legrendíthetetlenebb, legakaraterősebb emberei. Ők feltették magukban, hogy dohányozni fognak, beszélhet nekik száz és száz orvosi bizottság, csikket hánynak a legfenyegetőbb megállapításoknak. Halálmegvető bátorságukra jellemző, hogy amikor egy dohányos ismerősömet figyelmeztettem a dohányzás ártalmasságára, az illető így válaszolt:

— Sose aggódj miattam! Majd ha már késő lesz, abbahagyom!

*

Mennyivel őszintébb dolog lenne, ha egy bizonyos eszpresszóban ezt írnák a kirakatba: „Feketeízű szörp."

F. L.

Párizsi pillanatkép

Szegő Gizi rajza

Gaillard: Mondtam, Marianne, hogy jön maga még az én utcámba . . .

Akinek nem inge...

Várnai György rajza

— Mondd, mennyire vagy az új daraboddal?
— Szépen haladok! Már támadom a műsoron levő darabokat! . . .

Hold-bébik romantikája

Csodás kilátás képét nyújtja,
Nagy századunk közel-jövője,
Mesterséges Hold-légiókat,
Lő fel a rakéták lövője.

Szerelmesek! Romantikások!
Ha a Holdra hiába lestek,
Feltárcsázzátok Szputnyik számát,
S megrendeltek egy holdas estet.

Lesznek fehérek, zöldek, rőtek,
Vörösek, kékek, lilák, sárgák,
Megadják a Föld színpadának,
A helyzet-szülte színhatását.

Nagy baj lesz a holdkórosokkal,
Ilyetén formán nemsokára,
Ezek, szegények, dús fürtökben,
Másznak fel falra, fűre, fára.

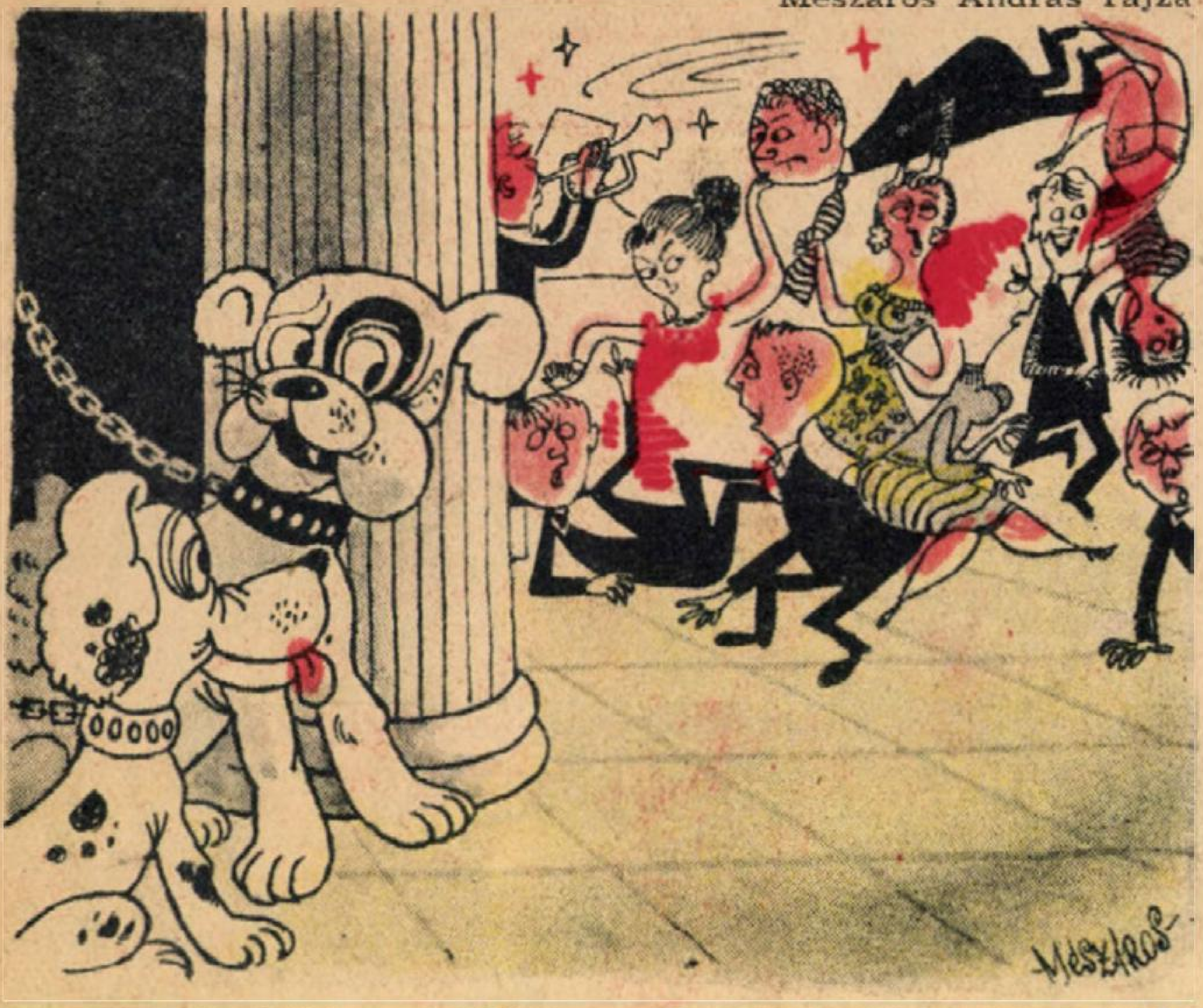
Ki, merre menjen, hol keringjen:
A kis Holdak majd összevesznek,
S vitájuk lázas, nagy hevében,
Keringési zavarba esnek.

És sok baj lesz majd a kutyákkal,
Az emberek nem aludhatnak;
Képzeljék el, ha ennyi Holdról,
Az űrkutyák visszaugatnak . . .

Laky József

Rock and roll

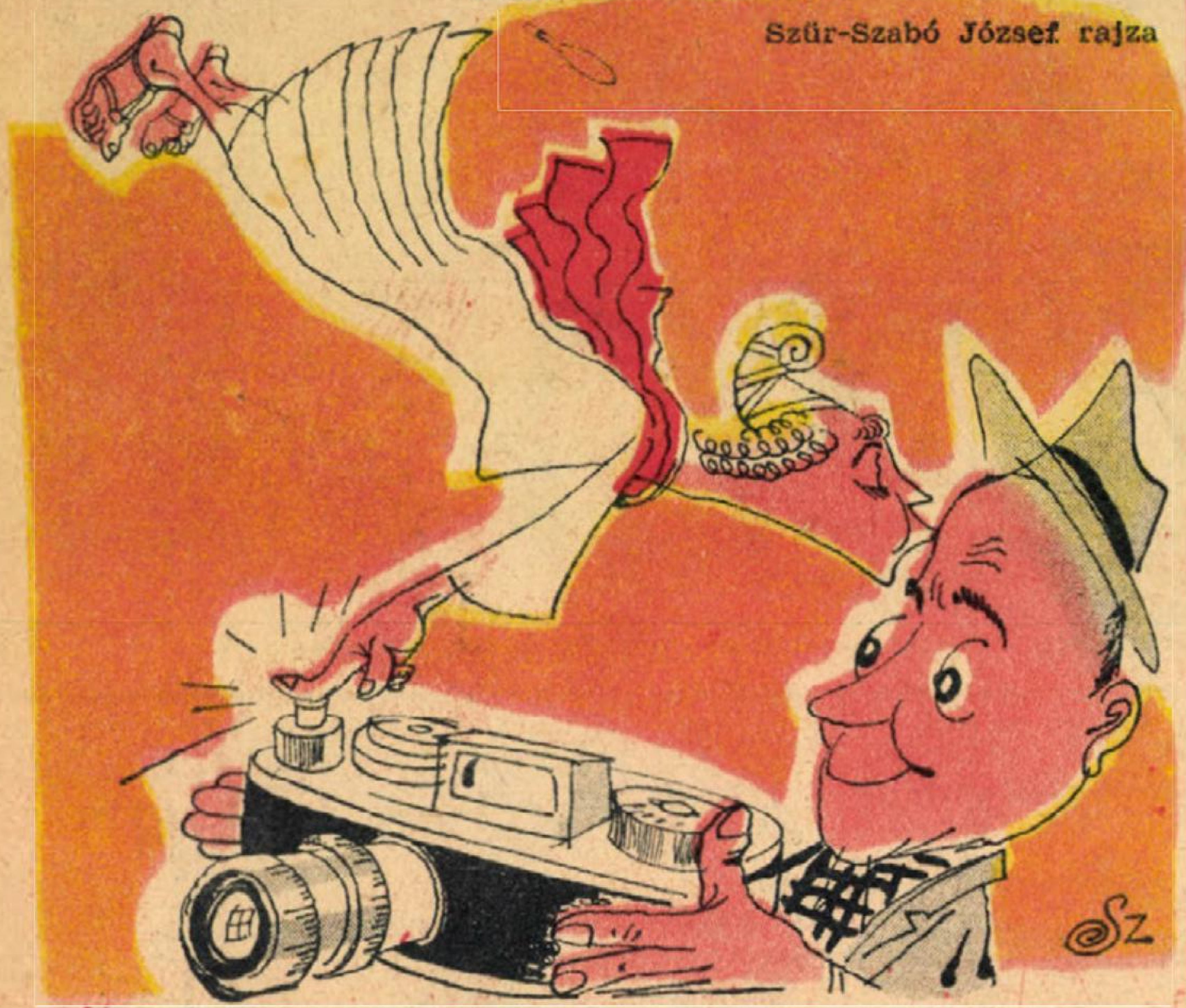
Mészáros András rajza

— Te, Floki ... én félek ... Nincsenek ezek megveszve?

Tizedik múzsa

Szűr-Szabó József rajza

Ugyanabban az újságban két nyugtalanító hírt olvasok. Az egyik úgy szól, hogy I. Pál görög király eladta műkincseit, mert nem tud megélni abból a nyavalyás százezer dollárból, amivel kiszúrják a szemét. Sajnálom szegény első Palit, tapasztalásból tudom, milyen kínos dolog az, ha az ember nem tud megélni a fizetéséből. Nagyon nehéz lehet neki! Mert magunkfajta ember, ha nincs csak százezer dollár havi jövedelme, legfeljebb kicsit összehúzza magát, de ezt egy király nem teheti meg. Neki reprezentálnia kell, mert rögtön elkezdenek pletykázni hogy rosszul megy az ország. Egy király nem hordhat például svájci sapkát, neki arany koronát kell a fejére tennie, és egy olyan hermelinpalást sem lehet olcsó, még ha a Bizományiban is veszi, akkor sem... Biztos vagyok benne, hogy a király is szívesebben lakna egy csinos kis kétszobás lakásban, de palotában kell laknia a szerencsétlennek, mert megszólják. Most tessék elképzelni, az legalább száz szoba, ahhoz kell mondjuk tíz bejárónő, mibe kerül az és mit visznek azok el. Röviden szólva: nem vagyok szőrös szívű ember, meg tudom érteni a királyi háztartások gondjait. Mert van ilyen gond, sőt egyes országokban ez lett a központi probléma.

Itt van például Anglia. Ugyanabban az újságban olvasom a következő kis hírt:

Denis W. Brogan, cambridgei egyetemi tanár előadást tartott Amerikában és ott azt javasolta, hogy a nyugati országok járuljanak hozzá az angol királyi háztartás költségeihez, mivel ők is részesei annak az élvezetnek, hogy Angliában királyi ház van.

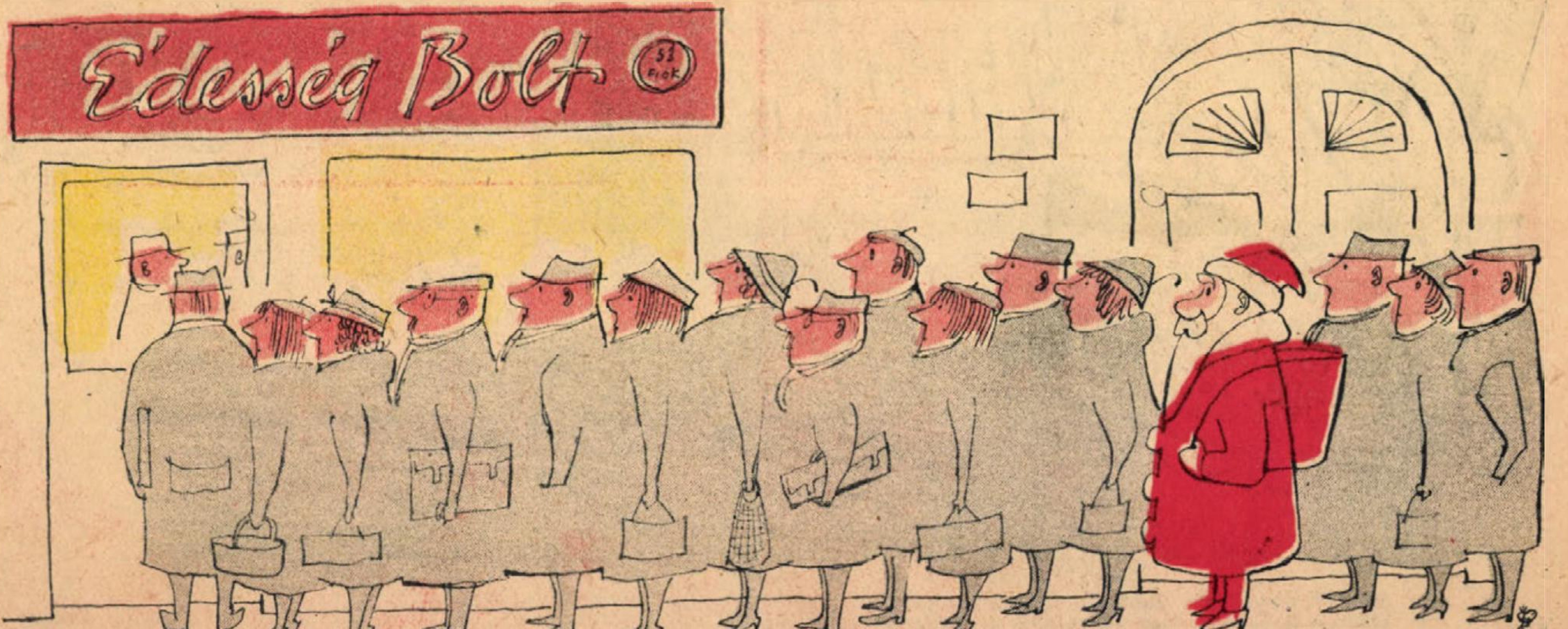
Én ezt rendkívül helyesnek, sőt méltányosnak tartom, és igen csodálkozom azon, hogy erre csak most jöttek rá. Hát az amerikai bányász, vagy francia pincér, vagy olasz kereskedő potyán élvezze azt, hogy Angliának királynője van? Már bocsánatot kérek, mégiscsak másképp fejt szenet az a nyugati bányász, ha tudja, hogy abban a pillanatban az angol királynő másfél kiló gyémáttal a nyakában kilovagolt! És vajon mit szólna a norvég halász, ha megtudná, hogy Angliában már nincs királyság, hanem köztársaság van?! Visszadobná a halat a tengerbe! Kinek van kedve halászni, ha Angliában nincs király?!

Csak egy bosszant, hogy Mr. Denis W. Brogan annyira véglegesnek tekinti a világ kettéosztottságát, hogy csak a nyugati országokban óhajt gyűjtést rendezni az angol királyi udvar javára. Pedig én, a magam részéről, szintén szívesen küldenék egy tízest. Tudom, hogy nem sok pénz, de arányban áll azzal az összeggel, amelyet ezért a cikkért honorárium fejében kapok.

Gádor Béla

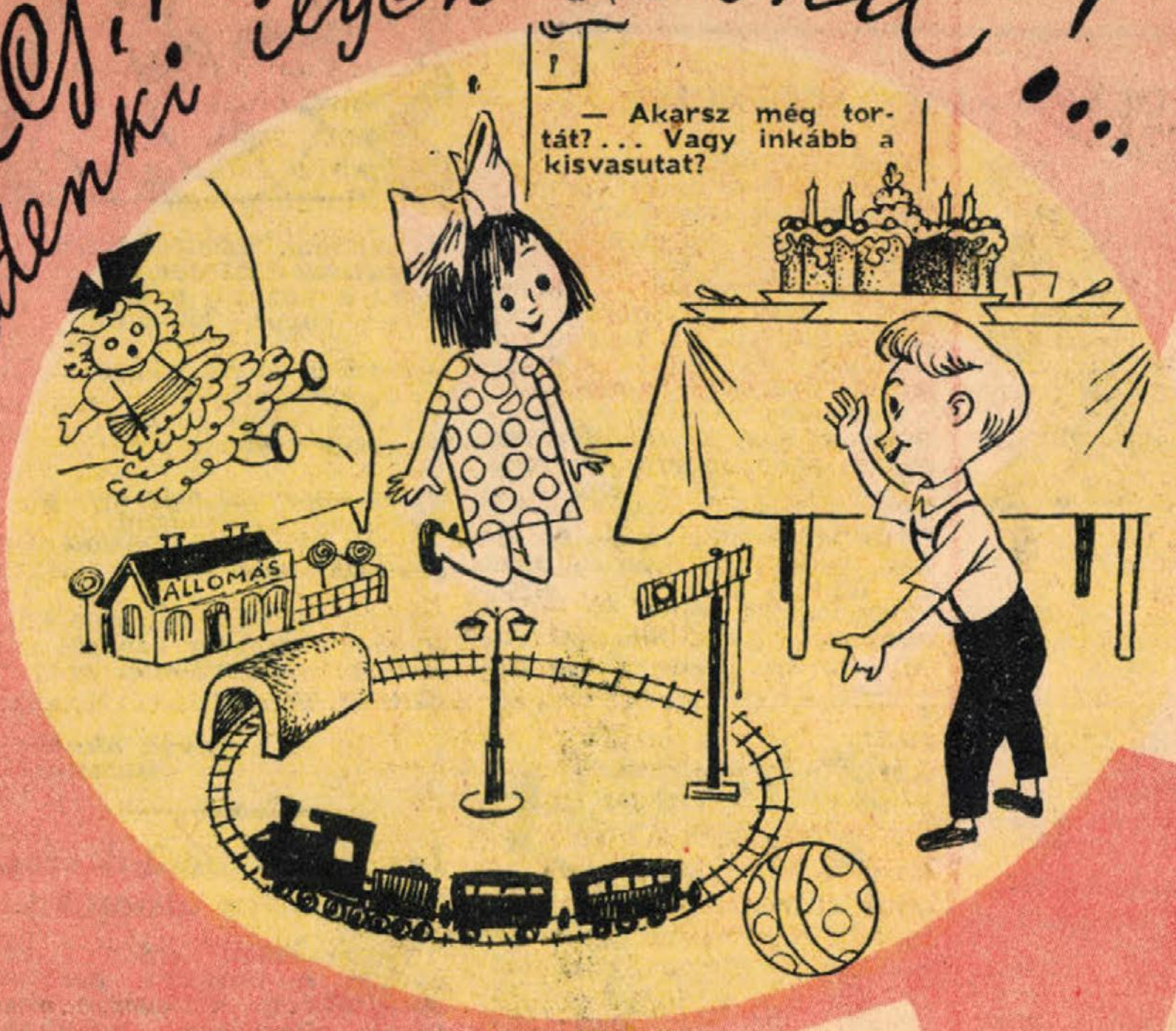
DECEMBER 6.

Réber László rajza

Hej, ha Pesten mindenki ilyen volna!...

Szegő Gizi rajza

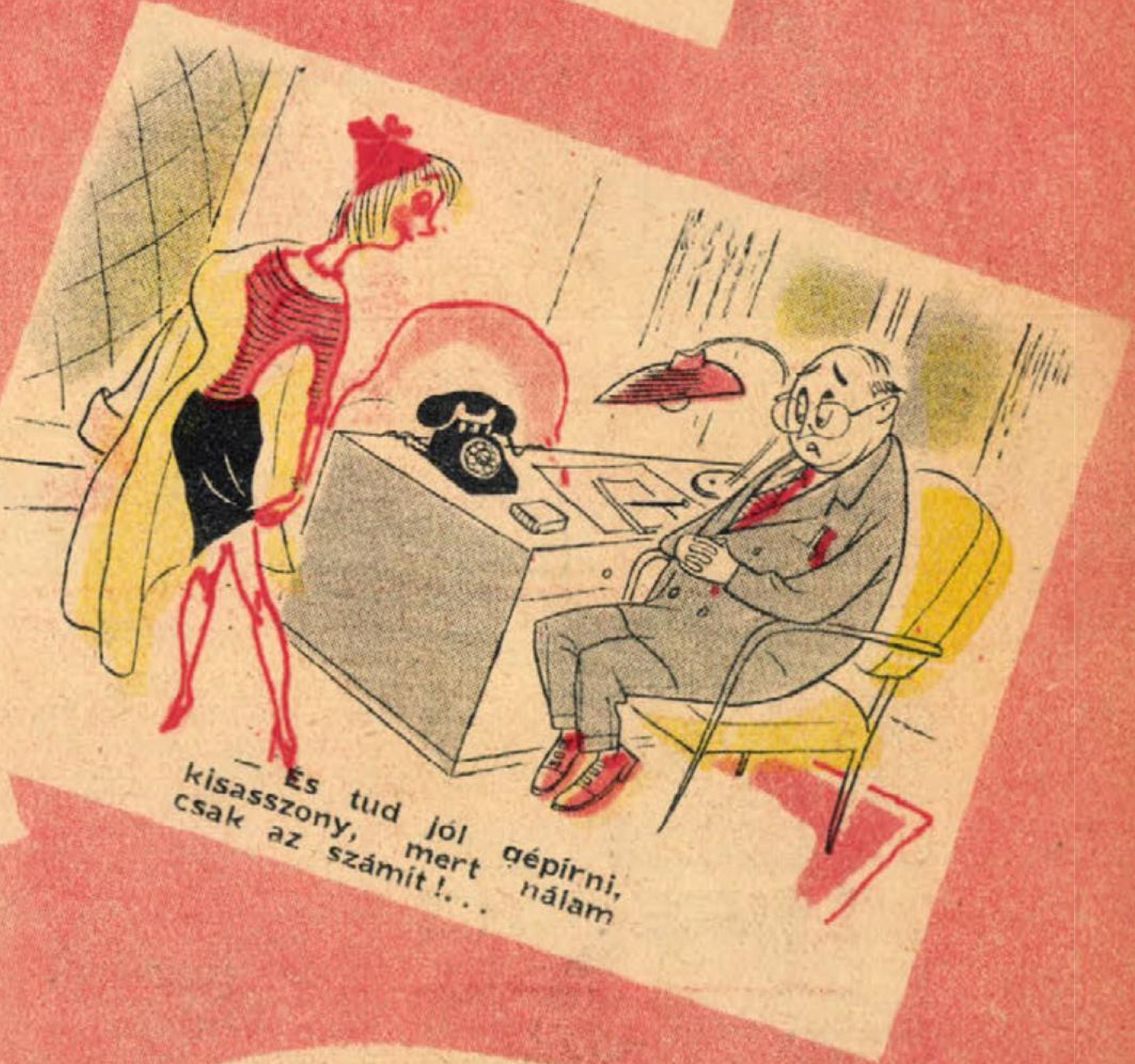
— Akarsz még tortát?... Vagy inkább a kisvasutat?

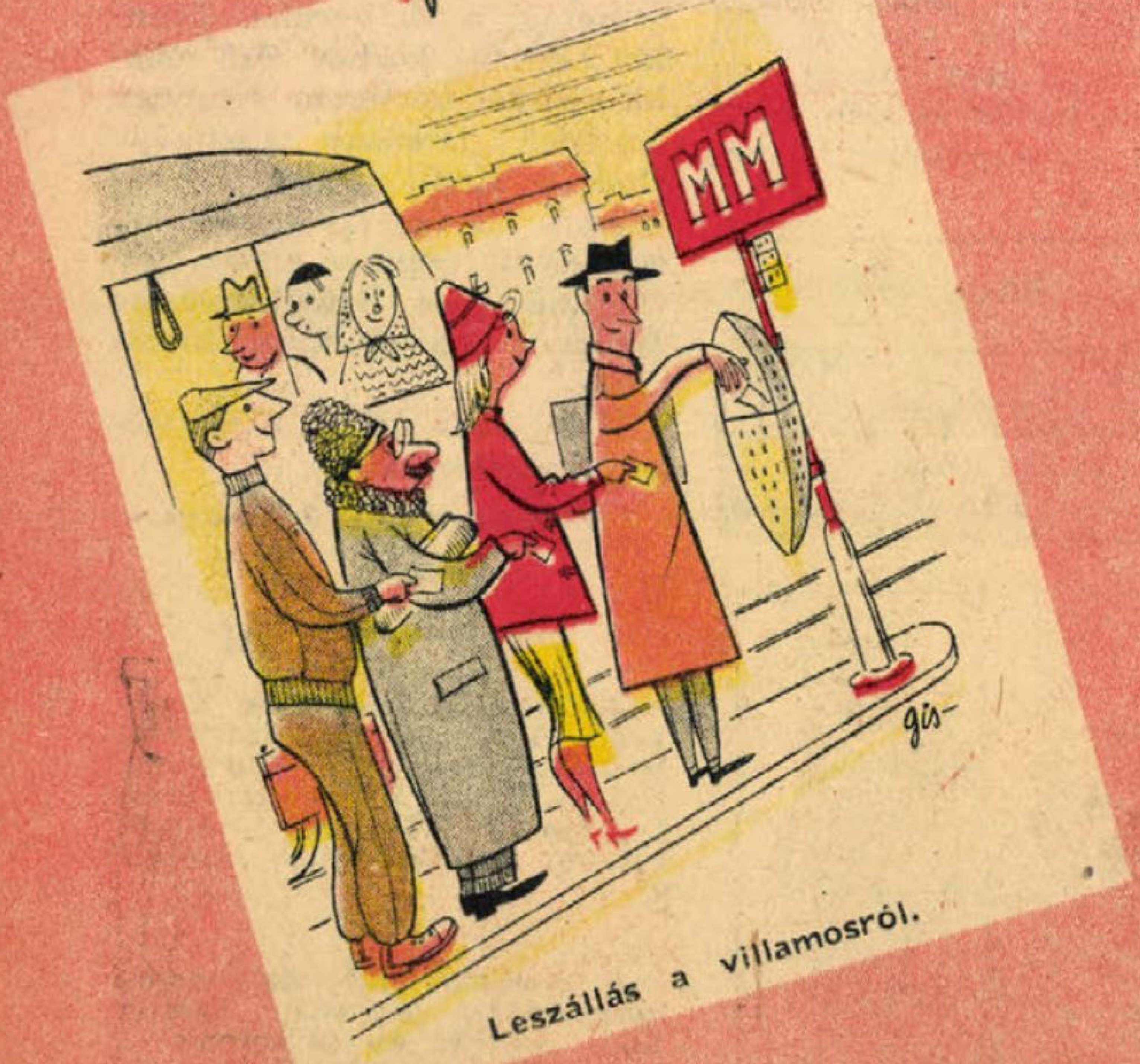
— Tessék, asszonyom! Ön előbb jött a boltba...

— Igazán örülök, hogy segíthetek neked, drágám!

— És tud jól gépirni, kisasszony, mert nálam csak az számít!...

Leszállás a villamosról.

— El' tetszett veszíteni a pénztárcát! ...

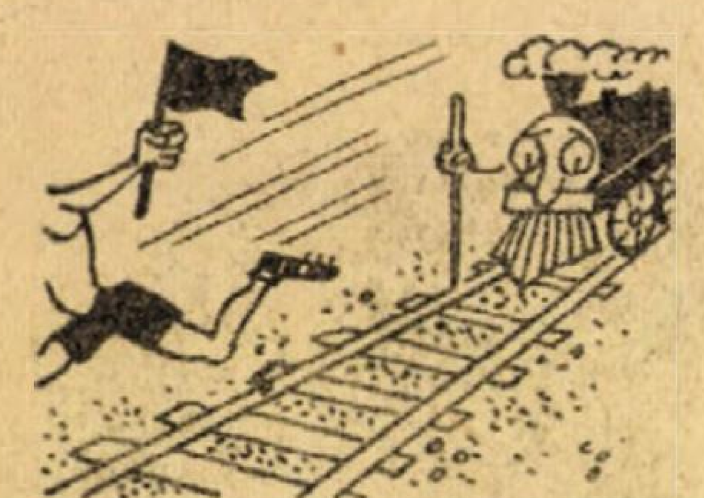
Száz évvel ezelőtt gyorsabb volt

Az *Esti Hírlap* november 22-i számában „Távolságok legyőzése” cím alatt a következőket olvashatjuk:

„Amikor elindult sínein az első gőzhajtotta vasparipa, törvényt hoztak, hogy csak úgy haladhat, ha előtte zászlóval egy vasutas szalad, figyelmeztetni, óvni az útjába kerülőket. Vajon hogy cammoghatott ez a közlekedési szerkezet?”

Azóta hosszú idő telt el és a sport olyan nagyot fejlődött, hogy ma már nem lehetne ezt a módszert alkalmazni, mert a zászlóval futó emberek mögött messze lemaradna a személyvonat. És amíg a sport fejlődött, addig a vasút visszafejlődött.

A Budapest—Vác közötti 32 kilométeres távolságot ugyanis a menetrend szerint 1 óra 12 perc alatt teszi meg a személy-

vonat. *Száz évvel ezelőtt kerek egy óra alatt ért a vonat Vácra.* Stafétafutóink viszont ezt a távolságot ma már 57 perc alatt rohannák le. Így aztán megtörténne az a furcsa eset, hogy amikor a száz év előtti személyvonat még csak Sződligeten lenne, a zászlót már a váci forgalmi iroda előtt lengetné a staféta utolsó befutója. (Az 1957-es személyvonat viszont még valahol Göd és Sződliget között zakatolna.)

A fentiekből tehát az következik, hogy a futók szorgalmas edzése és további eredményei mellett a MÁV menetrendjét is tervszerűbben kellene összeállítani. Így talán röviden elérnénk azt, hogy a személyvonat legalább ugyanannyi idő alatt érne Vácra, mint száz évvel ezelőtt.

Kámory Lajos
Vác, Lőwy S. u. 10.

Le a bürokráciával!

Egy háziasszony jegyzetei

Papírszalvéta. Az egyik Rákóczi úti Áplszban vásároltam. Terítéskor kibontom. Elönt a méreg. A felső szalvéták enyhén szürkék. Ez a szürkeség a por és füst finom ötvözete. Mikor próbálom leszedni a csomagot átfogó papírpántot, vele szakad öt-hat szalvéta közepe. Mintha ugyanaz a kéz

ragasztotta volna, amely a sajtba jó néha belenyomkodja az ezüstpapírt. Talán titkos egyezmény van a csomagolás szakemberei között: „Ragasztani vagy rosszul, vagy sehogy!”

Öt deka bosszúság. Kapható a Bródy Sándor utcai 8123-as húsboltban. Én is ott szereztem. Igaz, hogy eredetileg öt deka veronaira lett volna szükségem, de mikor felbontottam a csomagot, gusztustalan dirib-darabokból álló, emberi táplálkozásra több szempontból alkalmatlan ficniket találtam. Kifogásoltam az áru minőségét és szeletelését. Az üzletvezető — nagyon barátságosan — azt felelte: sajnos, nem adhat más árut, mert ilyen felvágottat kapnak árusításra. Rendben van: a minőségért valóban nem ő a felelős. De a szeletelésért igen . . .

Cipő és udvariasság. Nem szandál és nem vastag gumitalpú sportcipő, amit szeretnék, hanem csinos női cipő. Finomvonalú, könnyű kis cipő, úgynevezett gavallér-, kubán-, vagy divatos törpe-tűsarokkal, de nevezhetjük egyszerűen, félmagas sarkúnak is. A divatlapok ilyennel vannak tele, orvosok szerint ez a legegészségesebb viselet, amellett csinos és kényelmes is. De hiába járom hetek óta a cipőboltokat, mutatóba sincs belőle. Egyik ismerősöm telefonon értesít, hogy valaki vásárolt ilyet a Bőrdivatárukészítő KSZ, Felszabadulás tér 5. sz. alatti fiókjában. Nosza, rohanok oda. Az üzlet hat óráig van nyitva, néhány perccel előbb odaérek,

legalább megtudom, van-e még. Nyomom a kilincset. Zárva. Valakit kiengednek. Csak megkérdezni szeretném, hogy... De becsapják orrom előtt az ajtót.

Másnap aztán megtudom, hogy már nincs olyan cipő. Viszont, az 1-es számú fiók, üzleti udvariasságból, bizony csak 1-est érdemel . . .

R. E.

Megdicsérjük — Megrójuk az V. kerületi Tanácsot

Dicséret

Tizenegy éves, Olaszországban született kislányom részére magyar anyakönyvi kivonatot akartam szerezni, — írja Tálasi Duilio (VIII., Mária u. 18.) — és elmentem az V. kerületi Tanácshoz. Bevallom, nagyon féltem attól, hogy hosszú évekig tartó bürokratikus eljárás következik, de nagy örömömre Szilágyi Sándorné előadó megnyugtatott: rövid idő alatt elintéződik az ügy. Nem telt el két hét és már meg is kaptam az anyakönyvi kivonatot. Megjegyzem, hogy amikor az V. kerületben még elöljáróság volt, ott hiába próbáltam az ügyet elintézni.

Megróvás

Az V. kerületi Tanács lakásgazdálkodási osztályától több olvasónk lakásügyének kivizsgálását kértük. Hámor Tamás áprilisi, Kovács Imre és Preisich Tamásné májusi, Rozsnyai Károly, dr. Harai Lászlóné és Matasich Yvon szeptemberben beküldött ügyeire azonban még ma sem kaptunk választ. Törvény írja elő, hogy minden ügyet rövid idő alatt ki kell vizsgálni és arra választ kell adni. Ezt tudnia kellene az V. kerületi lakásgazdálkodási osztályának is.

ÁRU-PROPAGANDA

Az ujságok minden héten
„Szaktanács”-ot adnak,
Hogy a hölgyek üdeséget
Olcsón hogyan kapnak?

Ajánlanak: arcra mézet
És tejfelt a fejre,
Ecetet a korpa ellen,
Citromot a szemre.

Ha ez így megy még sokáig
Nem kell megcsodálni:
A „Mit főzzünk?” rovatokban
Ezt lehet majd látni:

„Hétfőn: krémet bagarolból . . .
Kedden: szappant habbal . . .
Szerdán pedig kölnilevest
Egy kis hajolajjal . . .”

Brand Nándor
Miskolc.

Így nem vehetünk részt az 1964-es olimpián

Pesterzsébeti „srácok” vagyunk. A huszadik kerületi Mártírok útja 47. számú általános iskolában tanulunk. Sajnos, nincs tornatermünk. Öt éve ígérik, hogy „jövőre” felépítik, de még mindig a tanteremben tornászunk. Ha

tornaóra következik, a padokat összetoljuk, hogy legyen hely. Kérjük, építsék fel végre az 1952 óta ígért tornatermet, mert így egyikünk sem vehet részt a 64-es olimpián. Pedig van néhány olyan jó tornász közöttünk, akik olimpiai babérról álmodoznak.

Az iskola sok tanulója

Kórházi jelentés

Beteg: a II. kerületi Frankel Leó úti kórház első emelet 103-as kórterem tizenegy ágyának tizenegy csengője. Csak a tizenkettedik szól és most a 12. ágy betegének kell csengetnie (amikor alszik, felébrednie), ha betegtársai az ápolónőt akarják sürgősen hivatni.

Miért nem lehet a csengőket megcsináltatni?

Egy beteg a 12 közül.

Üzen a rovat

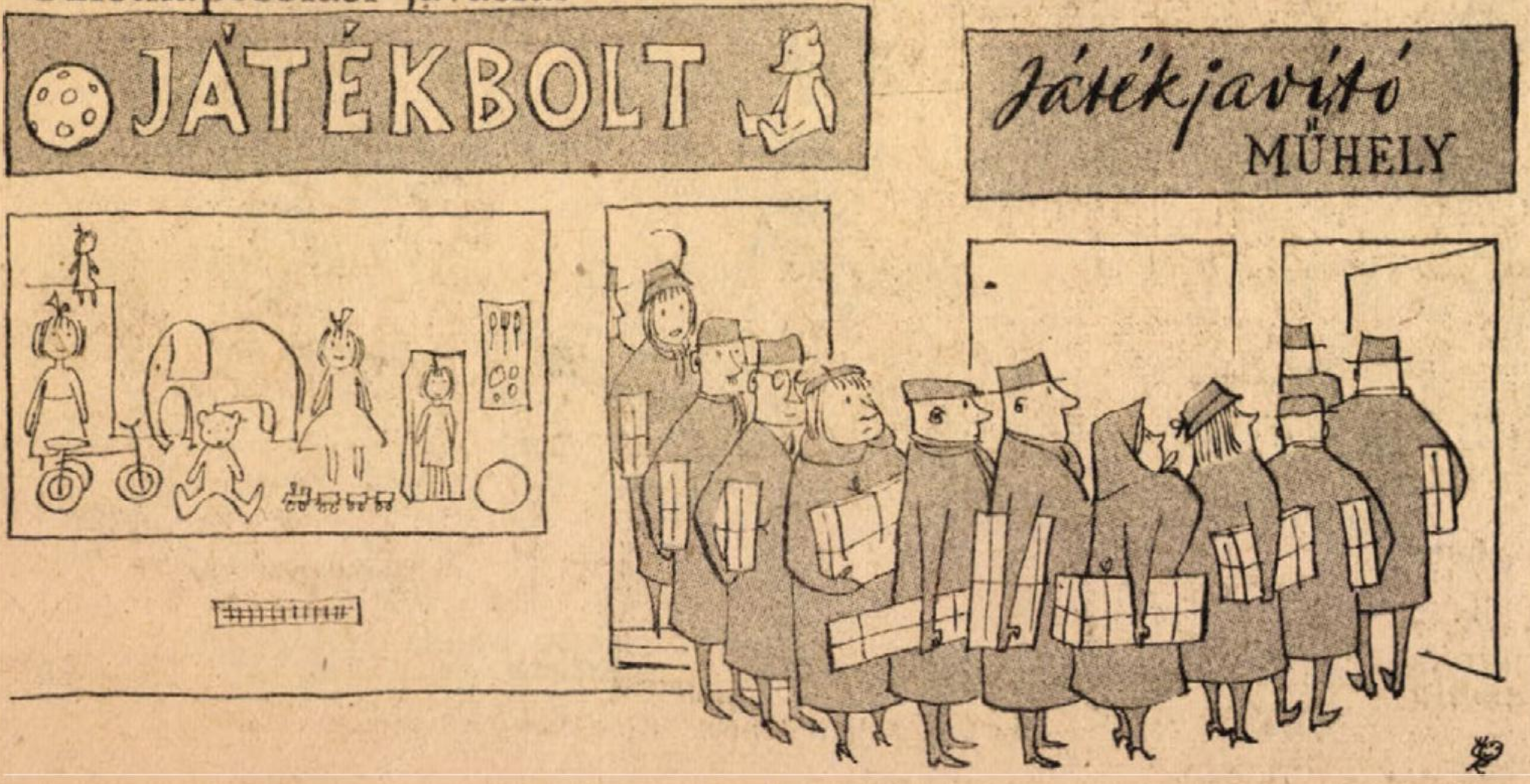
A Mezőgazdasági és Erdészeti Dolgozók Szakszervezete intézkedett, hogy Garzó János és társai elmaradt bérét, összesen 875 forintot a legközelebbi bérfizetéskor utalják ki.

*

A miskolci Autóközlekedési igazgatóság jogosnak találta Lápi András és társainak a Ludas Matyihoz beküldött panaszát és Boldog községből a meglévő négy járaton kívül egy ötödik autóbuszt is indít.

Üzletkapcsolási javaslat

Réber László rajza.

A józanság pénzt hoz a házhoz

Egy szemfüles angol riporternő, bizonyos Jenny Nicholson azt írta a Spectator című tekintélyes londoni lapban, hogy a római szocialista kongresszuson az angol küldöttek „úgy pumpálták magukba az alkoholt, mint egy szivattyú", „az olasz házigazdák azt sem tudják, ki a józan, ki a részeg..." Meg is nevezett három pumpálót, Aneurin Bevant, a párt külügyi vezetőjét, Phillips Morgan főtitkárt és Richard Crossman képviselőt. A politikusok beperelték a lapot, igazolták a józanságukat, mire az angol legfőbb bíró, a nyolcvanéves Lord Goddard, mindhármuknak 2500—2500 font kártérítést ítélt meg.

Az alkoholizmus elleni küzdelem alig találna jobb propagandát ennél a római kirándulásnál.

Szputnyik divat

A tudományos együttműködésnek nem éppen a legeszményibb formája az a mód, ahogyan egyes angol és amerikai cégek bekapcsolódnak a szovjet mesterséges hold népszerűségébe. Mint már értesültünk róla, számos amerikai cég játék-szputnyikokkal örvendezteti meg az amerikai gyerekeket karácsonyra. Angliában egy divatbemutatón most mutatták be a szputnyik-szoknyát, még hozzá egy csinos modellen, Helen Ferguson kisasszonyon. A szoknya úgyszólván felöleli az egész ismert világegyetemet, hímzett csillagok, bolygók, holdak, üstökösök láthatók rajta, a középen maga a Föld, s körülötte a két szputnyik.

Ugyancsak Londonban került forgalomba a Szputnyik-karkötő. Aranyláncon kis arany szputnyik lóg.

A lapok hirdetési rovatában a távcsöveket így hirdetik: „Szputnyiklátó távcsövek."

Az „Eisenhower-golflabda" egy kicsit háttérbe szorult...

Amit szabad a nőknek, nem szabad a férfiaknak

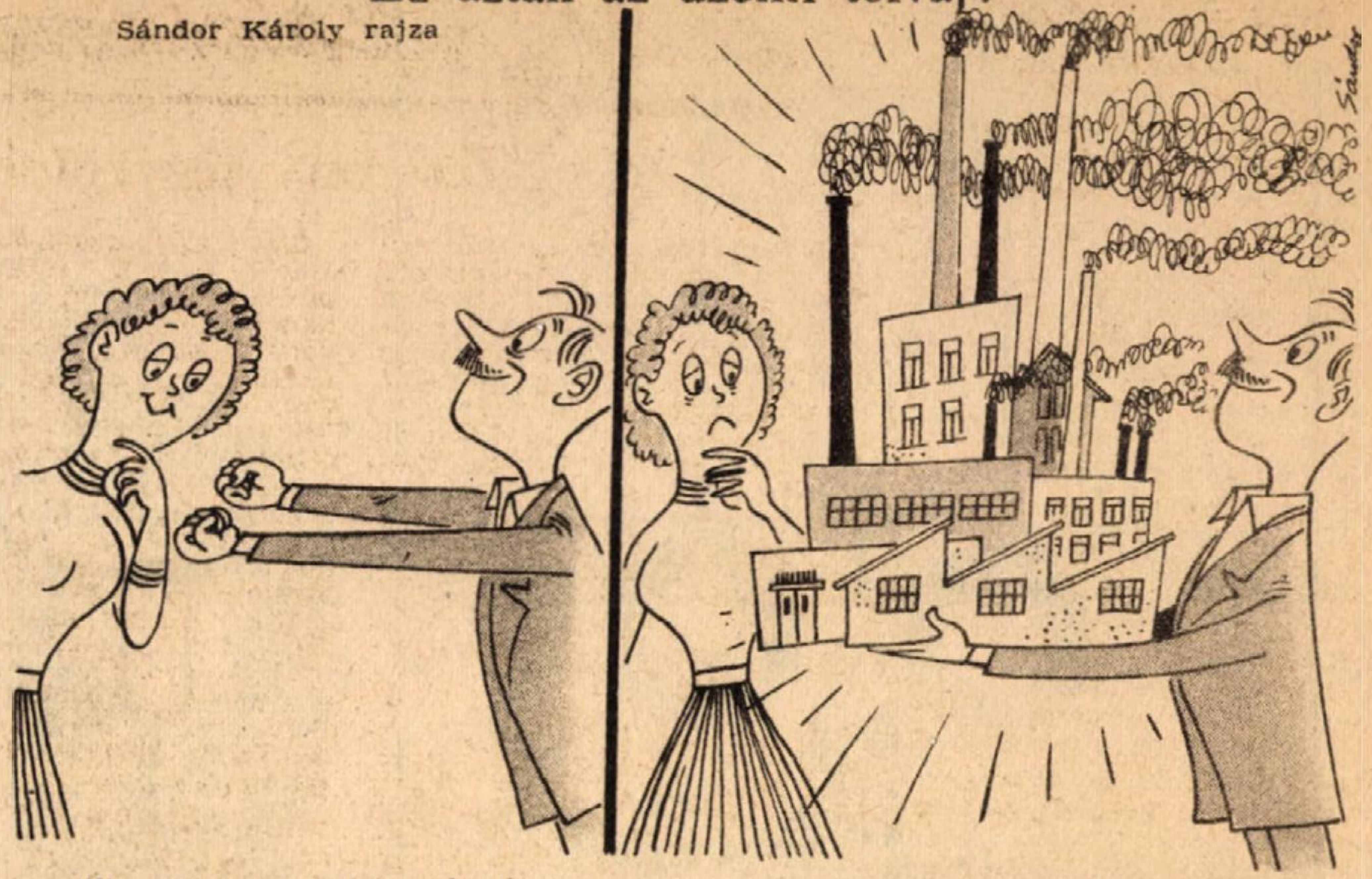
Egy rosszul sikerült tréfa miatt az állását vesztette Pat Magee angol lelkész, a Kingston-i egyház papja. Jótékonycélú bazárt rendezett a parochia és a vendégek szórakoztatására a lelkész női ruhába öltözött. Elegáns bundában és női nylonharisnyában jelent meg általános derültséget keltve. Felsőbb hatósága nem nevetett a tréfán, hanem felfüggesztette állásából. A bibliára hivatkoztak, amely szerint „egy asszony nem viselheti a férfi gúnyáját és egy férfi nem öltheti magára az asszony öltözékét".

A felfüggesztett lelkész méltatlankodva jelentette ki:

— Angliában és az egész világon az asszonyok százezrével járnak nadrágban... Rájuk nem vonatkozik a biblia?

Ez aztán az üzemi tolvaj!

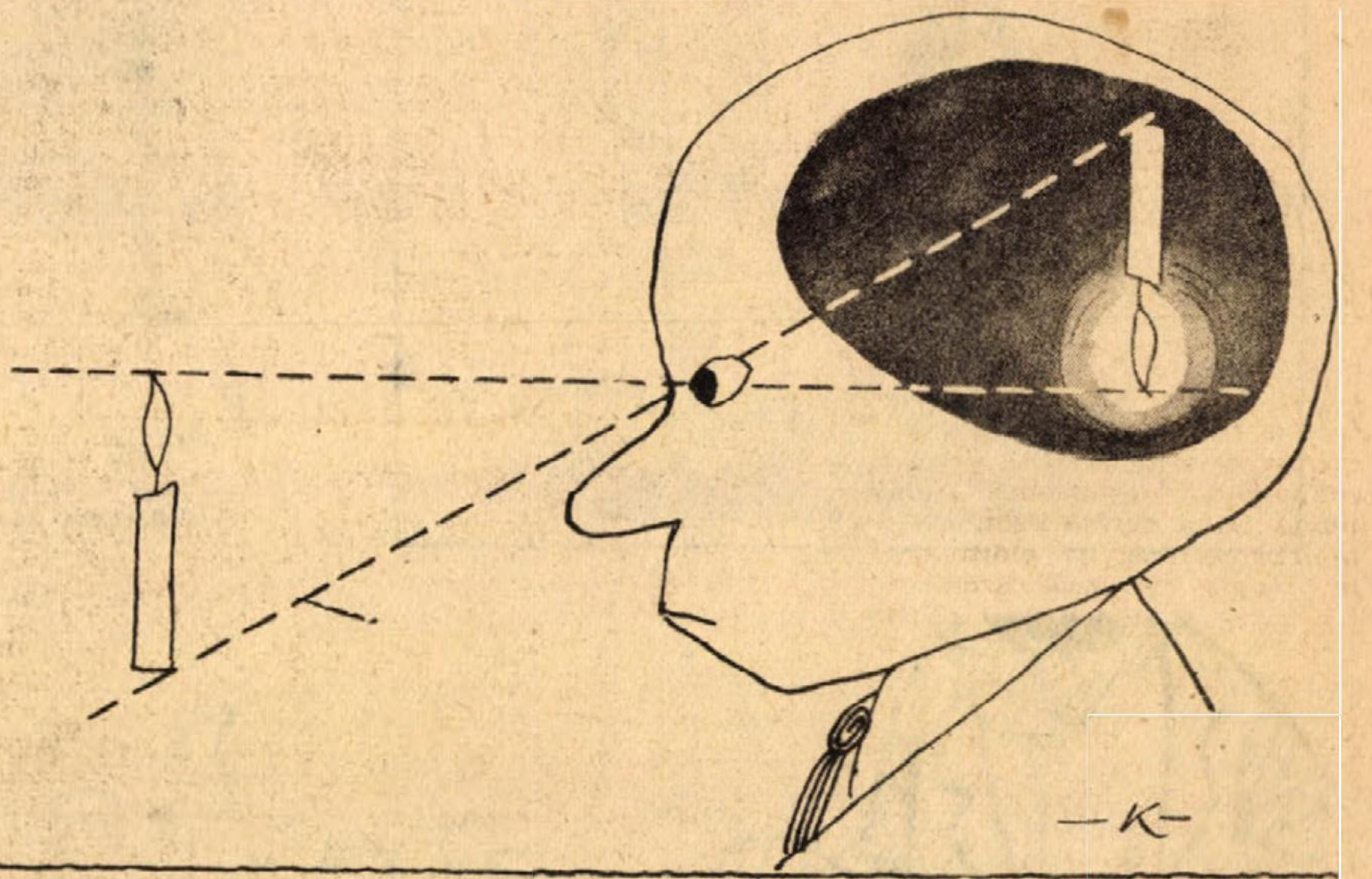
Sándor Károly rajza

— Na, mi van a kezemben? — . . . . !

Sötétkamra

Kaján Tibor rajza

Délutáni műszak

(Kisvendéglők lesznek este az üzemi étkezdékből)

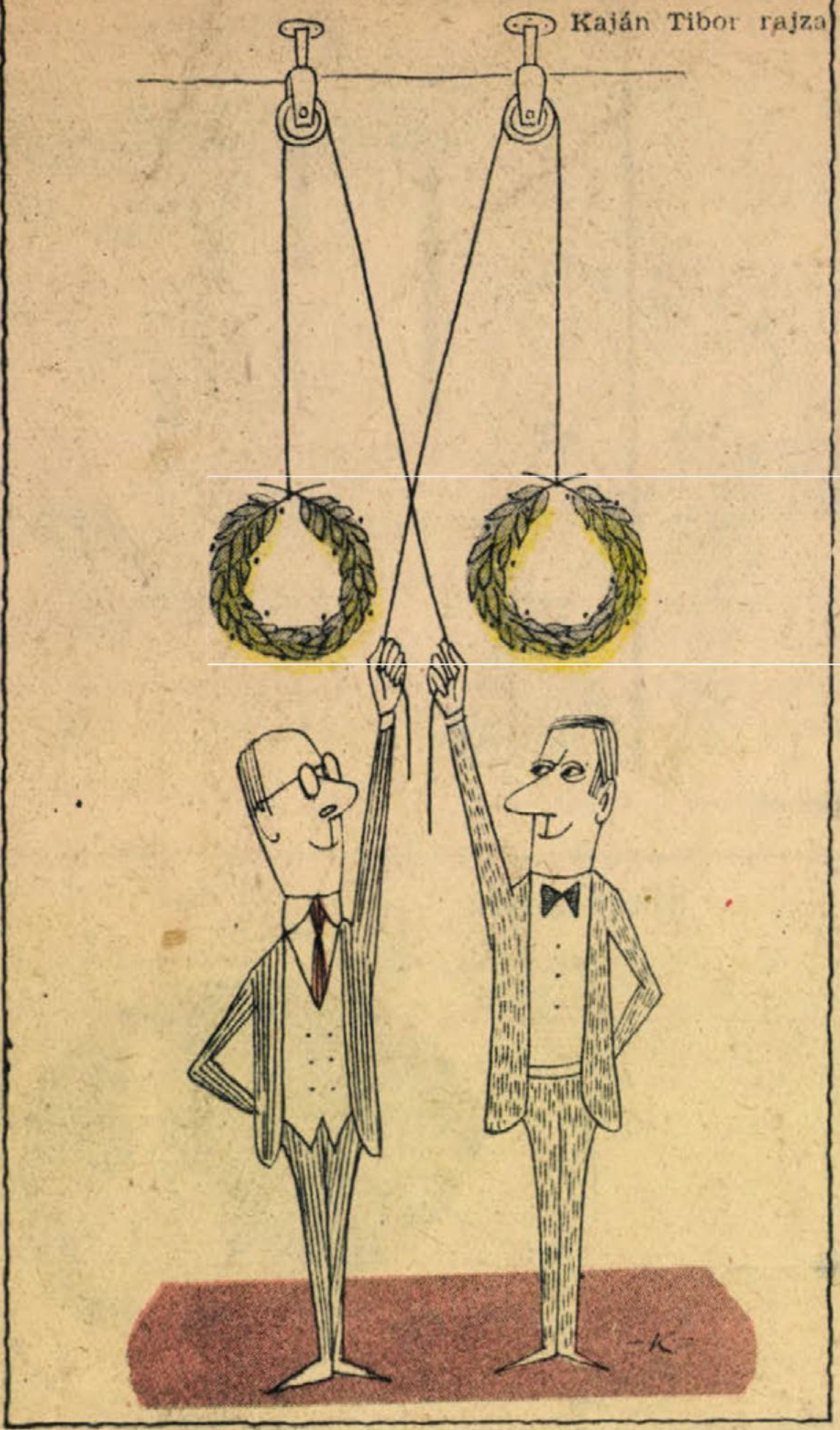
Szür-Szabó József rajza

— Pincér, szóljon tízkor, hogy blokkolni menjek...

Ha te nekem, én is neked.

Kaján Tibor rajza

TÉL

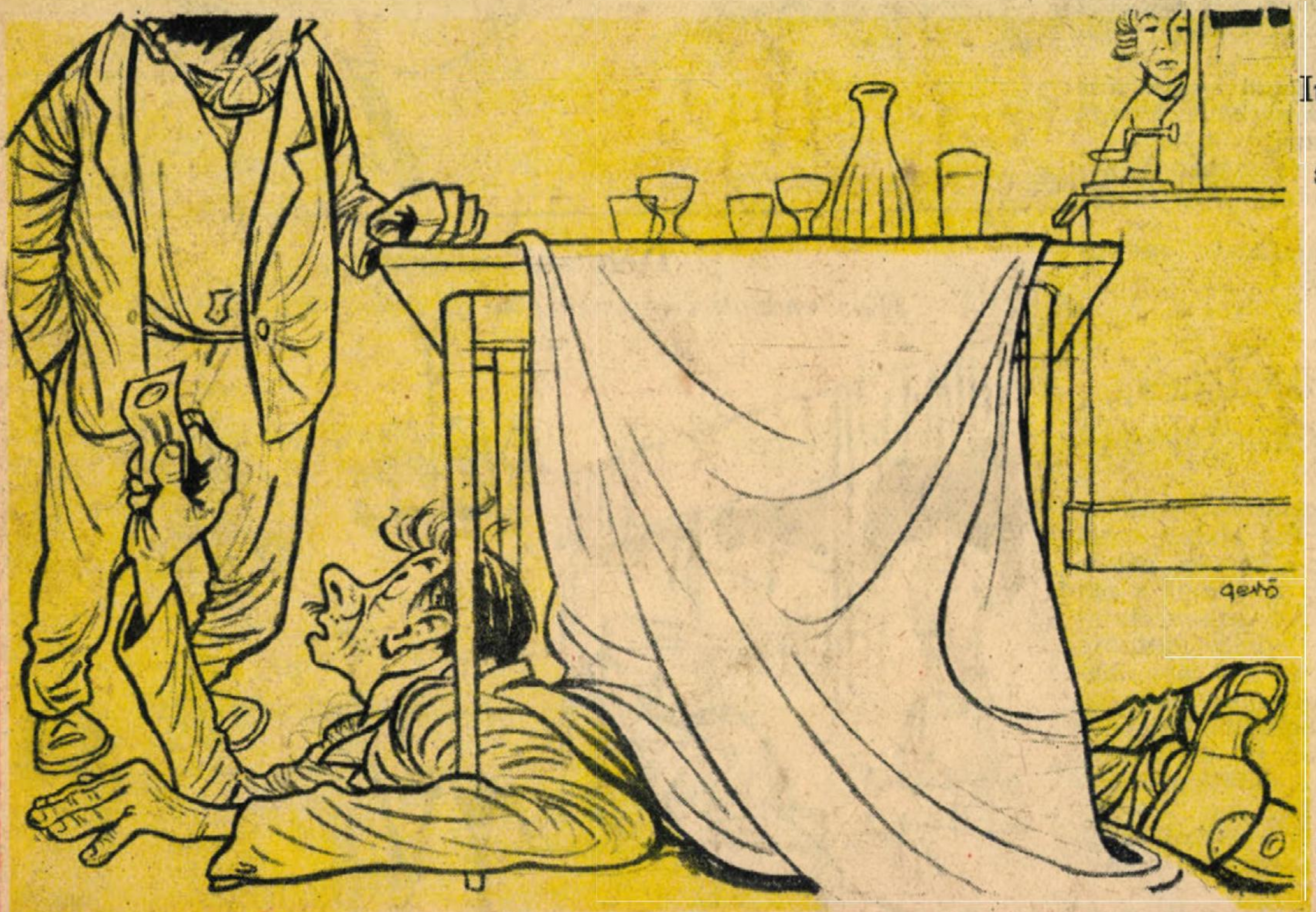
Pusztai Pál rajza

— Már nem szeretsz?
— De igen, csak nagyon hideg a kezed . . .

Ittas embereket nem szolgálnak ki

Gerő Sándor rajza

— Öregem, váltsál blokkot egy féldecire, rajtam esetleg észrevennének valamit . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.